

Et bidrag til konfliktløsning: revolutionære tankegang hos Nikolaus af Cusa, af Helga Zepp-LaRouche

Følgende er et uddrag af en tale, som Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet, holdt på instituttets internetkonference den 12. december 2020. Vi udgiver den nu i håbet om, at det kan hjælpe til at bringe parterne i den nuværende krise sammen.

Som jeg sagde, er det overordnede tema for denne konference begrebet *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Dette begreb blev udviklet af Nikolaus af Kues (Cusanus), den vigtigste tænker i det 15. århundredes Europa, som var den første til at udvikle principperne for den moderne suveræne nationalstat, der regerer med de regeredes samtykke, og hvor der skal være et gensidigt forhold mellem regeringen, folkets repræsentanter og de regerede.

Den Cusanianske tankemetode

Han er også faderen til den moderne naturvidenskab. Han udviklede en ny tankegang med helt nye tanker, og han sagde meget selvsikkert, at han foreslog noget, som intet menneske nogensinde havde tænkt før. Og denne metode ligger også til grund for alle de filosofiske skrifter og den økonomiske metode, som min afdøde mand Lyndon LaRouche og hans fysiske økonomi anvender.

Det er i bund og grund tanken om, at den menneskelige fornuft har evnen til at finde en løsning på et helt andet og højere niveau end det, hvor alle konflikter og modsætninger er

opstået. Det handler om evnen til at tænke en enhed, der er af større størrelse og magt end de mange. Hvis du træner dit sind til at tænke på denne måde, har du en ufejlbarlig nøgle til kreativitet, og du kan anvende denne tankegang på stort set alle områder af din tankevirksomhed.

For at nærme sig modsætningernes sammenfald må man begynde med at forkaste den aristoteliske metode. Aristoteles siger, at hvis noget er A, kan det ikke være B på samme tid. Men sammenfaldet er heller ikke A plus B divideret med to eller en anden algebraisk eller aritmetisk beregning. Nikolaus udviklede dette koncept i flere af sine skrifter, men mest omfattende i *De Docta Ignorantia* (Om den lærde uvidenhed), og dette blev straks angrebet af Heidelberg-professoren og skolastikeren Johannes Wenck i en afhandling *De Ignota Litteratura* (Den uvidende lærde). Nikolaj svarede på dette nogle få år senere, fordi han ikke straks modtog denne skrivelse, i et lille skrift, som jeg anbefaler til alle, *Apologia Doctae Ignorantiae* (Forsvar for den lærde uvidenhed). Heri beklager han sig over, at den aristoteliske tradition i dag – dvs. dengang – er fremherskende, som betragter modsætningernes sammenfald som kætteri, fordi denne skole fuldstændig afviser denne tilgang som noget, der er helt i modstrid med dens intentioner. Disse hensigter var faktisk af oligarkisk karakter, hvilket han ikke siger der, men det var pointen. Derfor, sagde Cusa, ville det være et mirakel, og det ville vende op og ned på deres tankegang, hvis de forlod Aristoteles og nåede frem til et højere perspektiv.

I modsætning til den aristoteliske metode, som er fanget i kampen mellem modsætninger, ser synspunktet om modsætningernes sammenfald på processen fra et højere niveau. Dette blev behandlet i den korte video, som I så i begyndelsen [af konferencen], hvor jeg begrunder, hvorfor Lyndon LaRouches samlede værker skal udgives: Synet på tilfældigheder er som at se på det, der sker, fra et højt tårn. Herfra ser du jægeren, den jagede og jagtens proces. Det giver dig et helt andet

synspunkt, end hvis du selv er jægeren eller den jagede eller konstant løber rundt med næsen mod jorden.

Men det kræver en enorm indsats at nå frem til dette niveau af tænkning. Man kan ikke bare tænde for den, det er en intellektuel kamp. Men hvis du kan mestre det, har du mulighed for at åbne områder, som ellers ville være helt lukkede. Nicholas peger på, hvordan tænkere som Avicenna tyede til negativ teologi for at få sindet ud af vanen med at klamre sig til illusoriske sandheder, der leveres af sansernes sikkerhed. Men den mest skarpsindige, siger Cusa, var Platons argumentation i Parmenides-dialogen, som måske er den mest sofistikerede af alle Platons dialoger.

Platons Parmenides-dialog

Parmenides var lederen af den eleatiske skole, som var reduktionistisk i sin metode og lærte, at tingenes essens kun kunne nås gennem tankens proces uden nogen henvisning til materielle ting. Men denne essens skulle være af den strengeste enkelhed, uden mangfoldighed og variation, og frem for alt uden forandring og bevægelse. Al den mangfoldighed, som sanserne giver os, og den forandring, som den indebærer, var kun et skuespil, sagde Parmenides, en ren illusion, og derfor kunne mangfoldighed og forandring aldrig tilhøre essensen eller deltage i den.

I dialogen lokker Platon nu Parmenides til at afsløre netop dette grelle paradoks i hans tankegang, nemlig at han har udeladt princippet om forandring.

I Platons tradition er denne "forandring" imidlertid ikke en lineær udvidelse af et euklidisk rum, men en kontinuerlig række af nye aksiomatisk-revolutionære opdagelser, der resulterer i en række af opdagelser af universelle fysiske principper, som uddyber kendskabet til det fysiske univers og fuldender de kreative evner hos alle mennesker, der gør dette fremskridt. Nikolaus siger på et tidspunkt, at gennem denne

uddannelse kan ethvert menneske spore hele universets udvikling op til dette punkt i sit sind. Dette sindets mikrokosmos, som er i harmoni med makrokosmos – universet – gør potentielt hvert enkelt menneske i stand til på forhånd at vide, hvad den næste opdagelse skal være for at fortsætte den lovlige skabelsesproces.

Dette er meget vigtigt, fordi det er meget nært beslægtet med begrebet relativ potentiel befolkningstæthed, som Lyndon LaRouche har udviklet, da det også giver os et mål for den nødvendige næste opdagelse.

For Platon er hver eneste af disse opdagelser resultatet af en tilsvarende opdagelse, som det menneskelige sind kan frembringe på en "intuitiv" måde. Derfor understregede Einstein også: "Fantasi er vigtigere end viden. Viden er begrænset, men fantasien omfatter hele verden." Den stimulerer fremskridt og skaber udvikling.

Platons svar på Parmenides er derfor hans ontologiske begreb om tilblivelse som det menneskelige sinds evne til konstant at generere sådanne hypoteser, eller hypotesen om den højere hypotese, hvor den altomfattende forandring er den Ene, som på et højere niveau omfatter de Mange.

Cirkelns kvadratur

Nikolaus brugte den samme tankegang, da han løste et problem, der havde givet mange tænkere og matematikere søvnløse kvaler siden antikken, nemlig problemet med cirkelns kvadratur. Archimedes, en tidligere matematiker, havde forsøgt at løse problemet ved hjælp af udtømmelsesmetoden, ved at indskrive og omskrive et stadigt stigende antal polygoner på cirklen. Den fejlagtige antagelse er, at omkredsen af de to polygoner i sidste ende vil falde sammen med cirklen. På denne måde fandt Archimedes en brugbar tilnærmelse til tallet Pi (π), men i virkeligheden blev problemet ikke løst. Cusa siger nemlig, at jo flere hjørner en polygon har, jo længere væk fra cirklen

bevæger den sig.

Det krævede Cusas revolutionerende tænkning at løse problemet med cirkelns kvadratur ved at gøre det klart, at en cirkel ikke kan konstrueres geometrisk baseret på den aksiomatiske antagelse af selvindlysende punkter og lige linjer, men at man må bruge en aksiomatisk anderledes geometri, hvor den cirkulære effekt erstatter den euklidiske selvindlysende antagelse af punktet og den lige linje. Dette såkaldte isoperimetriske princip om cirkelns forrang gør det klart, at man kan gå fra cirklen til polygonen, men ikke omvendt. På denne måde leverede Nicholas et afgørende bevis for forskellen mellem matematikkens område, der er begrænset til kommensurable ting, og det område af inkommensurable ting, der er fuldstændig afgrænset fra dette område.

Denne udvikling fra Archimedes' forståelse af cirkelns kvadratur til Cusas overlegne forståelse illustrerer også den rolle, som menneskets opdagelse af et allerede eksisterende universelt princip spiller – overgangen fra dets eksistens som potentielt, men tidligere skjult for menneskelig viden, til "realiseringen" af dette princip gennem menneskelige opdagelser. Denne kontinuerlige opdagelsesproces er ontologisk primær, dvs. at den Ene er primær i forhold til indholdet af alle de mange.

Bernhard Riemann, hvis videnskabelige metode navnet på LaRouche-Riemanns økonomiske model delvis er baseret på, uddyber den samme tanke i et dokument, som Lyndon LaRouche citerer, *On Psychology and Metaphysics*, ved at beskrive den menneskelige sjæl som et lager af kompakte, tæt og forskelligt forbundne idéer, "åndsmasser", eller som Lyn kaldte dem "tankeobjekter". Hver ny tankemasse af denne art er i resonans med alle de tidligere ophobede tanker og er gensidigt relateret til dem, så meget desto mere som der er et indre slægtskab mellem dem. Riemann siger også, at disse kompakte åndelige masser fortsætter med at eksistere, selv efter at det menneske, der skabte dem, er død og bliver en del af det, han

kalder jordens sjæl.

Menneskeheden som en geologisk kraft

Den væsentligt samme idé blev udtrykt af Vladimir Vernadsky i et foredrag i Paris i 1925, hvor han beskrev den menneskelige art og den kollektive menneskelige ånd som en "geologisk kraft" i universet. Ifølge Wernadskij beviser hele universets historie, at denne "noosfære" i stigende grad vil få overtaget over biosfæren. Og denne anti-entropiske karakter af den menneskelige ånds kreativitet som den mest avancerede del af og drivkraft i det fysiske univers er grunden til, at der er optimisme for menneskehedens fremtid.

Det betyder, at flere og flere mennesker i alle forskellige nationer og kulturer vil være i stand til at hæve sig over fornuftssikkerhedens infantile niveau og overvinde fejlslagne ideologiske traditioner – som f.eks. sofisternes retoriske skole, der ikke er optaget af sandhed, men af at vinde enhver påstand, som sofisten fremsætter for at fremme sin egeninteresse.

Begrebet om modsætningernes sammenfald kan nu anvendes på den nuværende strategiske situation og faktisk på alle områder af menneskelig viden. Menneskehedens interesser defineres således ikke som interesserne for de mennesker, der lever i dag, her og nu, men når man tænker på alle fremtidige generationers interesser. Dette er i bund og grund den samme idé, som er udtrykt i fortalen til den amerikanske forfatning: at det fælles gode skal tjene ikke kun nutiden, men alle fremtidige generationer. I dag skal man relatere det til hele verden, til hele menneskeheden.

For at få en forståelse af, hvad det betyder, kan man anvende det, jeg lige har sagt, teoretisk på den nuværende verdenssituation: Så er hver nation et mikrokosmos, og ifølge Nikolaj af Cusa er fred i makrokosmos kun mulig, hvis ethvert mikrokosmos har den bedst mulige udvikling og ser det som sin

egen interesse, at alle andre mikrokosmos udvikler sig. Det vil sige, at man ikke tager udgangspunkt i en nations eller en gruppe af nationers "geopolitiske egeninteresse" og sætter den i modsætning til alle andres formodede interesser, men følger en anden opfattelse, der forkaster denne aristoteliske modsætningsmetode. Hvis man tager Platons begreb om forandring og tilblivelse som det ontologiske primærpunkt, kan man se udviklingen af ethvert mikrokosmos som i en kontrapunktisk, fugal komposition, hvor udviklingen af hver tone og idé bidrager til den fremtidige udvikling af alle de andre.

Der er allerede eksempler, hvor man kan se en tilnærmelse af, hvordan det kan fungere. Den ene er det internationale samarbejde om den termonukleare fusionsreaktor i Frankrig i Cadarache, ITER, et samarbejde mellem 34 nationer, som alle drager fordel af opdagelserne. Og i dag er der naturligvis også det mulige internationale samarbejde inden for rumforskning og rumfart: Der er i øjeblikket tre meget fascinerende missioner til Mars, som alle vil ankomme til Mars om få uger – og ville det ikke give mening at lave denne forskning sammen? Så er spørgsmålet ikke, hvem der bliver den første til at plante sit flag på Mars, eller hvem der bliver den første kvinde eller mand til at sætte sine fødder på Mars, men spørgsmålet er: Hvordan erobrer vi solsystemet med henblik på menneskelig bosættelse?

Vores solsystem er utroligt stort. Jeg ved ikke, om du måske har kigget op på stjernerne for nylig, på Mælkevejen, men den er meget større end det, vores galakse er kun en af to billioner galakser, som Hubble-teleskopet har opdaget indtil nu!

Tænk et øjeblik over menneskehedens eksistens på lang sigt. Menneskeheden har eksisteret i et par millioner år, men faktisk ved vi kun en lille smule om de sidste 5000 år, og en lille smule mere gennem arkæologi, men det er virkelig kun en meget kort periode. Ønsker vi nu, at menneskeheden skal være en udødelige art? Eller ønsker vi, at menneskeheden skal være

ligesom en af de mange andre arter, der kommer og går? Når der kommer store perioder med udryddelse af arter, forsvinder de, men det gør ikke noget, da evolutionen så producerer andre arter med et højere stofskifte. Og gør det så virkelig noget, hvis menneskeheden også forsvinder en dag i processen? Det tror jeg ikke. Fordi jeg mener, at menneskeheden er helt unik, uanset hvad vi ellers finder i universet, hvis der findes andet intelligent liv et eller andet sted. Vi er den eneste kendte kreative art indtil videre.

Om nogle få milliarder år vil solen ophøre med at fungere på en sådan måde, at vi kan leve på jorden, og senest da vil det være et spørgsmål om overlevelse for vores art at kolonisere rummet og gøre andre planeter beboelige for menneskearten. Jeg tror, at det er muligt, hvis vi bevæger os væk fra den nuværende tilstand, hvor vi opfører os som småbørn, som små drenge, der sparker hinanden over skinnebenene, og hvis vi udvikler vores fulde potentiale ved at samarbejde med andre mennesker og andre kulturer og opfylde menneskehedens langsigtede skæbne til at være den art, der bevidst skaber forandringer i universet, og på den måde opfylder vores sande skæbne som menneskeart.

Jeg tror, at det er op til os at foretage denne forandring og på den måde skabe evnen til at komme ud af denne krise i live og lykkelige. Og det var det, jeg ville sige.

NYHEDSORIENTERING   JANUAR
2021:

Rigsdagsbrand i USA // Stop finansverdens grønne New Deal

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Motsætningernes sammenfald – Morgendagens verden. Schiller Instituttets Internationale konference, 30. juni, 2018, Tyskland

Hvis alle europæiske nationer ville gå sammen med Kina, Indien, Japan og også USA og gøre alt dette sammen med de afrikanske stater, der ønsker at blive en del af et sådant forceret program, og annoncere det som en fælles forpligtelse, kunne vi vende flygtningekrisen omkring. Men denne fremgangsmåde kræver en passioneret kærlighed til menneskeheden; præcis, som premierminister Abiy Ahmed fra Etiopien for nylig sagde under et masse møde med en halv million mennesker, kort tid, før han blev udsat for et attentatforsøg; han sagde, »Den eneste måde at gå fremefter på, væk fra al denne historie, er tilgivelse og kærlighed. Hævn er for de svage. Og fordi etiopiere ikke er svage, har vi

ikke bug for hævn. Vi vil vinde med kærlighed«.

Så lad os handle ligeså. Verden befinder sig i en utrolig oprørstilstand. Det er meget kompliceret, og jeg mener ikke, at problemerne vil blive løst ved at have en zillion delvise løsninger. Vi har brug for et højere fornuftsgrundlag, som vil forene hele menneskeheden. Jeg mener, vi har nået vejs ende for en epoke, enden på geopolitik. Og vi må nå frem til det Nye Paradigme, hvor vi tænker i banerne for coincidentia oppositorum; det, Xi Jinping har kaldt et »fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Hvis Europa er villig til at overleve, vil vi organisere de europæiske lande til at gå med i denne indsats.

Download (PDF, Unknown)

Harmonien mellem konfuciansk og vestlig filosofi: Mod økumenisk enhed mellem Øst og Vest. Lektion 5 i

LaRouchePAC's Undervisningsserie 2018, »Hvad er det Nye Paradigme?«, 31. marts, 2018

Det er generelt tilfældet, at folk i både Østen og Vesten ofte har accepteret ideen om, at der findes en eller anden fundamental forskel mellem den kinesiske tankegang og den vestlige tankegang, og at dette er et uoverstigeligt svælg. Som Rudyard Kipling, den britiske imperialist, grundlæggende set sagde, »Øst er Øst, og Vest er Vest, og aldrig skal de tvende mødes«. Som jeg altid har sagt, så er dette ikke en konstatering af fakta, men er derimod en politik – dette er den britiske imperiepolitik, der sørger for, at der eksisterer en opdeling, for det er gennem at holde verden opdelt, at de kan fortsætte med at herske imperialt over de opdelte nationer.

Men vi har altså, både her i USA og i Vesten og i Kina, at folk accepterer denne idé om, at der skulle være en eller anden fundamentalt anderledes tankegang. Der er selvfølgelig forskellige karaktertræk i vestlig kultur og i kinesisk kultur – det er der ingen tvivl om. Men folk, der fremfører dette som et argument, er tilbøjelige til at sige, at deres side er den overlegne, og de andres side er underlegen; og dette ser man for øvrigt i Kina såvel som her.

Det, jeg vil gøre i dag, er grundlæggende set at tilbagevise denne opfattelse og forsøge at vise, at det, der er fundamentalt for mennesker overalt, er kampen mellem en humanistisk opfattelse af mennesket og så den oligarkiske anskuelse af mennesket som i heldigste fald en eller anden slags avanceret dyr; og at dette er arten af hele den vestlige kulturs historie og af hele den kinesiske kulturs historie.

Hvad er geopolitik? Anden del: Er du human, eller Hume-an? Filosofien bag geopolitik.

**LaRouche PAC's
Undervisningsserie 2018,
»Hvad er det Nye Paradigme?«
Lektion 3, 3. marts, 2018;
pdf, dansk, og video**

Så for Leibniz er mennesket ikke Gud, men det er i stand til skabende fornuft af den form, som Gud har begavet det med i universets udvikling. Så for Leibniz er mennesket skabende, som det også er for Cusanus. Denne kreativitet, og kun denne kreativitet, er det, som skænker mennesket fri vilje. Med andre ord, så er mennesket i stand til at gøre noget, eller ikke gøre noget; eller at gøre A eller B; der er fri vilje. Og

det er det samme som kreativitet, mener jeg, det er rimelig indlysende. Men det er også kilden til moral. Så kreativitet, fri vilje og moral er i realiteten det samme, videnskabelige begreb. Af den grund, siger Leibniz, så er det, der er formålet med vores liv, eftersom vi har fået denne kreative evne, at få det, han faktisk kalder lykke (happiness), at udvikle stræben efter lykke. Han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter nydelse'; han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter at undgå smerte'; han siger, 'liv, frihed og stræben efter lykke', som han undertiden også kalder 'felicity' (det betyder også lykke).

Dette er altså det stik modsatte af Benthams idé om nydelse; det er lige så modsatrettet som Satan er til Gud.

Download (PDF, Unknown)

Billede: 'Lysternes have'. Maleri af Hieronymus Bosch, 1403-15.

EIR: Columbus' første 'Bælte & Vej' inspireret af Nicolaus Cusanus

Som Lyndon LaRouche længe har hævdet, så går podekrystallen til nutidens Ét Bælte, én Vejs storstilede design for

verdensfred, baseret på økonomisk udvikling, tilbage til Nicolaus Cusanus (kardinal Nikolaus von Kues) og hans umiddelbare medarbejdere: Paolo Toscanelli og Ferdinand Martin, kannik for Lissabon, Portugal, og kong Alfonso V af Portugals skriftefader. De var sammen ansvarlige for det første forsøg på at skabe et maritimt bælte mellem Europa og Kina, som udførtes af Christoffer Columbus, for at komplementere den allerede eksisterende Silkevej.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Kort tegnet af Paolo Toscanelli over 'søvejen mod vest til Kina', hvor Nordamerikas faktiske kontur er indtegnet med lys blå farve.

Se også: [En hyldest til Nicolaus af Cusa. En dialog mellem kulturer. Specialrapport.](#)

»Øst og Vest: En dialog mellem storslåede kulturer« Af Helga Zepp-LaRouche

*Lige fra begyndelsen havde Schiller
Instituttet den idé, at vi måtte have en
retfærdig, ny økonomisk verdensorden;
men at det aldrig ville fungere, hvis det ikke
blev forbundet med en renæssance af
klassisk kultur.*

Det, jeg vil tale om, er ideen om den højeste menneskehed, det fælles filosofiske grundlag for vestlig og asiatisk kultur ... Præsident Xi Jinpings håbefulde vision for det, han altid kalder et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid ... er blevet vedtaget som en resolution i FN's Sikkerhedsråd. ... Med dette koncept er et strategisk initiativ, som kan erstatte den krigsskabende geopolitik med idealet om en forenet menneskehed, sat på dagordenen

Download (PDF, Unknown)

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog! Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet

tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig [artikel i Qatar-avisen Al-Sharq](#).

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-sydkoreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne

tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker, men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [1]

[1] Se: »[En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa](#)«, tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.

**Helga Zepp-LaRouche foreslår
en stor,
international konference til
udbredelse af
gensidig, vestlig-kinesisk
kulturforståelse.
Fra Schiller Instituttets
konference i
Manhattan, New York, 4.
februar, 2017**

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det

generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

(Her følger først en opsummering af dr. Patrick Hos præsentation på konferencen, som efterfølges af Helga Zepp-LaRouches respons, inkl. et spændende forslag.)

Patrick Ho er leder af China Energy Fund, der er anerkendt i FN, og han har været en fremtrædende person i at bringe Bælt-og-Vej-politikken til FN, men også til den amerikanske befolkning. Dette er anden gang, han taler for Schiller Instituttets i løbet af den seneste to en halv måned. Første gang pointerede han, at han var glad for at tale for et publikum med forskellige slags amerikanere. Denne gang fokuserede han mere på de kulturelle aspekter; han sagde, at han ønskede at kommunikere, hvad det vil sige at være kineser ... »kinesisk-hed« ...; dens mere end 5000 år gamle historie. Han mente, at det, der definerede landet, var folkets kulturelle sammenhæng; fælles sprog; civilisationens kontinuitet. Han dækkede en meget lang periode, men fokuserede især på de tre 'bank på døren'; da Kina bankede på Vestens dør, og de reaktioner, de fik, gode og knap så gode; de tre perioder med Silkevejen – den ene i det andet århundrede f. Kr., da Zhang Qian rejste til Vesten; dernæst foretog admiral Zheng He rejser, hvor han nåede østkysten af Afrika og den arabiske verden i det 14. århundrede og bragte aspekter af vestlig kultur med tilbage (inkl. giraffer, som gjorde et stort indtryk!). Dette blev lukket ned. Dernæst, efter Det britiske Imperiums angreb i det 19. århundrede med to opiumkrige,

besluttede kineserne at gå i gang med en vis modernisering, så de kunne bevare en nation. Han gennemgik hurtigt Sun Yat-sen; revolutionen i 1911; Nixons møde med Mao i 1972; Deng Xiopings »Socialisme med kinesisk karakter« i 1979; og Xi Jinpings Ét Bælte, én vej-initiativ.

I en anden del diskuterede han især relationen til Vesten gennem nogle jesuitermissionærers forsøg på at bringe kristendommen til Kina; igen gik det godt på et bestemt tidspunkt, men brød så sammen. Disse missionærer var i kontakt med Leibniz. *I Ching* havde en stor virkning på Leibniz: det binære system, som er basis for computersystemerne i moderne tid, og også DNA-koden.

Han satte kinesiske værdier i disse perioder op i kontrast til vestlige synspunkter. For eksempel: vægt på det individuelle i Vesten som vigtige værdier, men som gav diverse problemer. Hvorimod vægten i Kina ligger på familie, sociale relationer, kultur.

Der var en hel del mere, det ikke giver mening at forsøge at opsummere, men det var del af en dialog mellem dr. Ho og Helga Zepp-LaRouche og publikum.

(Efter dr. Hos powerpoint-præsentation gav fr. Zepp-LaRouche et svar, der omfattede et vigtigt forslag.)

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et meget spændende perspektiv, men jeg vil faktisk foreslå, Patrick, at vi arrangerer en stor begivenhed, måske en international konference, for jeg mener, at kendskab til kinesisk kultur, men også til vestlig kultur, faktisk ikke er tilstrækkelig kendt af den anden part.

Jeg var f.eks. en gang i Kina, og jeg søgte efter lærde

(akademikere), der kendte Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), som er den vigtigste lærde person og store tænker fra det 15. århundredes Europa.[1] Jeg fandt en enkelt professor, der var bekendt med Nicolaus Cusanus. Dette er typisk, for det, du sagde om forskellen mellem vestlige værdier og kinesiske værdier, for jeg mener, at, på grund af den britiske indflydelse i universiteterne – i hele verden, men, mener jeg, også i Kina på et tidspunkt – så, mange gange, tager folk fejl af humanisme og liberalisme. Og det er virkelig ikke sandt.

Vi taler ikke om Aristoteles-traditionen. Vi taler ikke om visse traditioner i Europa, som dernæst førte til visse former for Oplysningstiden, den franske oplysningstid, den engelske oplysningstid, der, som du rigtigt sagde, er stærkt centreret om individets rolle og liberalisme og så fremdeles.

Men det er netop den tradition, der blev afvist af det, vi anser for at være den positive, præ-sokratiske tradition; Platon; Augustin; Cusanus; Kepler; Leibniz; Schiller; og inden for videnskab, Riemann; Einstein og ligesindede tænkere. Så der har foregået en langt større kamp i den europæiske traditions civilisation, end de fleste mennesker faktisk ved. Hele fremskridtet inden for videnskab, kultur og klassisk kultur kommer som følge af afvisningen af den liberalistiske tradition. Oligarkiet har benyttet sig af en bevidst krigsførelse i forsøg på at få folk væk fra ideen om menneskelig kreativitet.

Jeg og også nogle andre i Schiller Instituttet sammenlignede ideerne hos Konfucius og Mencius med visse ideer og filosoffer i vesten, og dér finder man langt større enhed. For eksempel har denne Nicolaus Cusanus, som jeg nævnte, ideer, der absolut stemmer overens med *Li* og ideen om *Ren* hos Confucius[2]; såsom, han har denne idé – hvis *Li* er »at gøre det rette på rette tid og rette sted [som dr. Ho tidligere havde nævnt], så har Nicolaus Cusanus denne idé om, at hvert mikrokosmiske element, hvert menneske, kun fuldt ud kan udvikles, hvis man bidrager til harmonien i det makrokosmiske element gennem at

udvikle alle de andre mikrokosmiske elementer, og vice versa. Dette er præcis [ideen om] »win-win-samarbejde« blandt mennesker. Det er ideen, der lå til grund for den Westfalske Fred: denne fred er kun mulig, hvis man respekterer den andens interesse.

Og Leibniz var jo så lydhør over for kinesisk filosofi, fordi han selv var fortsættelsen af denne Nicolaus Cusanus, og Leibniz havde denne idé om, at hvert menneske er en monade (enhed); hvert menneske indeholder sit eget, skabende intellekt i universets helhed, og overensstemmelse er kun mulig, hvis der er en harmonisk udvikling af alle disse evner; og dette førte til [USA's] Uafhængighedserklæringen og 'stræben efter lykke', som ikke er »lykke« i betydningen held, men som netop er opfyldelsen, udviklingen, af alle potentialer, der er indlejret i det menneskelige væsen. Så dette er altså indlejret i mennesket.[3]

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

Nicolaus Cusanus sagde, at, den eneste grund til, at folk fra forskellige kulturer kan forstå hinanden, er, at de hver frembringer videnskabsfolk og kunstnere, der udvikler universelle principper, som man kan videreformidle. Det er grunden til, at musikere fra forskellige nationer kan være i

samme orkester; eller grunden til, at videnskabsfolk kommer til de samme konklusioner i en videnskabelig opdagelse, præcis, som man udviklede det binære system. Jeg mener, at der er langt flere skatte at finde både for Vesten ved at lære fra Kina, så vel som også, at det kinesiske folk forstår, ikke den liberale undervisning af historie og idéfilosofi, men ved virkelig at gå til de originale kilder, som de var, og som de var drivkraften bag Vestens fokus. Så dette er meget spændende, og jeg håber, vi kan arrangere noget langs disse retningslinjer. [applaus]

□(Video og engelsk udskrift af Helgas hovedtale vil snarest blive udlagt her på hjemmesiden).

Foto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

[1] Se: Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche:

»En hyldest til Nicolaus af Cusa; En dialog mellem kulturer«.

[2] Se: Temaartikel: »Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«.

[3] Se: Temaartikel: »Gottfried Leibniz – et fantastisk, optimistisk geni«.

Amerika må bringes ind i det Nye Paradigme

– En strategi for sejr.

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche

til seminar i Houston, Texas

Krafft Ehrlicke var en nær ven til os, og især i de seneste år af hans liv havde jeg mange samtaler med ham, om relationen mellem videnskab og kultur. Han var absolut overbevist om, at Schiller Instituttets bestræbelser var absolut afgørende, for han sagde, at vi må tilføje menneskets æstetiske opdragelse til videnskabeligt fremskridt, eftersom teknologi aldrig er god eller ond. Det er mennesket, der anvender den til et godt eller ondt formål. Det afgørende spørgsmål er derfor, sagde han, at vi forædler menneskeslægten, hvilket netop er spørgsmålet om den æstetiske opdragelse.

Det er grunden til, at vi lægger så megen vægt på skønhed, og at kunst må være skøn, for kun da opfylder det denne forædling af den menneskelige sjæl. Skønhed, siger Schiller, er meget vigtigt, fordi det både er en egenskab af sanserne, fordi sanserne opfatter skønhed, men det findes også inden for fornuftens rige, fordi skønhed ikke er et spørgsmål om oplevelse, men er derimod et spørgsmål om intellektets, om fornuftens, definition.

Download (PDF, Unknown)

Nicolaus Cusanus skal gøres mere offentlig

26. december 2015 – Gerhard Kluth, den nye direktør for Fonden for Cusanus-huset i Bernkastel-Kues (Tyskland), har meddelt, at, eftersom han har fundet, at kendskabet til Cusanus ikke er så udbredt, som det burde være, vil han tænke over måder for at gøre flere tyskere, især yngre mennesker, mere fortrolige med den store intellektuelles værker og tanker. Kluth siger, at han engang var udsat for et kulturchok, da han af en skolepige fra Ecuador, der besøgte Bernkastel-Kues, fik at vide, at hun vidste en masse om Cusanus, alt imens unge tyskere i samme aldersgruppe ikke gjorde.

En del af PR-projektet, der omfatter flere offentlige begivenheder i Cusanus-huset, men også i andre institutioner, er, at flere biblioteker i regionen arbejder på et centraliseret katalog, hvor man i det mindste kan finde ud af (selv om man ikke altid kan skaffe en bestemt bog), hvilke skrifter og andre værker, der findes i disse biblioteker, især i Cusanus' eget, store bibliotek.

Dette er kulturoptimistiske nyheder fra Tyskland.

Se også: Schiller Instituttets Specialrapport: »En hyldest til Nicolaus af Cusa: En dialog mellem kulturer«, af Cusanus-eksperten Helga Zepp-LaRouche

---

Leder, 13. december 2015: Lyndon LaRouche: Alt, hvad der er vigtigt ved mennesket, kan reduceres til kravet om, at mennesket må udvikles til et højere niveau af selvudvikling

Lyndon LaRouche: Men pointen her er altid, at menneskeslægten ikke er en (automatisk) selvudviklende personlighed. Menneskehedens skæbne er forbedring af menneskets evner, i den betydning, at mennesket kan forudse menneskehedens evner til at opnå virkninger, som menneskeheden ellers ikke ville være i stand til at præstere. Dette er noget, der går op til et højere niveau end det, vi tænker på som givne kendsgerninger, eller givne former for kendsgerninger.

Alt, hvad der er et vigtigt omkring menneskeheden, kan reduceres til kravet om, at menneskeheden må udvikles til et højere niveau af selvudvikling. Menneskeheden skaber ikke selvudvikling, men menneskeheden kilder potentialet for selvudvikling. Og det er, hvad vi kalder opdagelsen af kreativitet. Og det bedste eksempel på dette, det enkle tilfælde på dette, er Einstein. Einstein gjorde præcist, hvad der måtte gøres: At opdage, hvad fremtiden er, at opdage, hvad menneskehedens muligheder er, for at virkeliggøre intet mindre end noget bedre, som kan forstås i denne sammenhæng. Det er, hvad Brunelleschi gjorde. Det er sådan, det fungerer, og det er den eneste måde, det faktisk virker på tilfredsstillende

måde.

Med andre ord, så kommer menneskeheden ikke og siger, »Jeg er et stort geni«. Kommer frem og siger, »Jeg er et stort geni«. Hvad betyder det? Ved hvilken standard opdager man, hvad dette såkaldte geni er? Man ser på Einstein, og man ser på hans største række af udviklinger, og man ser det samme. Man ser det samme tidligere, i Brunelleschis arbejde. Det er alt sammen det samme. Det er begrebet om menneskehedens udødelighed, at altid gå op til et højere niveau af kreativitet, ikke inden for den eksisterende opfattelse af menneskeheden, men i en opfattelse ud over, for mennesket, ud over menneskehedens tilegnede kundskaber, på det tidspunkt.

Det er fremtiden, skabelsen af fremtiden på et højere niveau. Dette kommer ikke fra mennesket selv. Det kommer fra menneskehedens skæbne som en agent for opdagelse, der når op på et højere niveau end menneskeheden nogen sinde før har nået.

Redaktionens bemærkning: Dagens leder fra LaRouche-bevægelsen er hele Lyndon LaRouches Manhattan-diskussion fra lørdag, den 12. december. Vi har desværre ikke kapacitet til at oversætte det hele til dansk, men anbefaler kraftigt, at man læser/hører hele diskussionen, der omhandler LaRouches pointering af unikke, videnskabelige opdagelser, viljemæssigt udført af enkelte individer, som det bærende element i de periodevise revolutioner, der fører den menneskelige kultur fremad til et højere niveau, og altså ikke er noget, der 'sker af sig selv' som følge af en forud fastlagt 'evolution'. God fornøjelse! (-red.)

Lyndon LaRouche Dialogue with the Manhattan Project, Saturday, December 12, 2015

HUMAN CREATIVE COMPOSITION: ALEXANDER HAMILTON'S MANHATTAN,
BRUNELLESCHI'S DANCING ROPE BRIDGE, AND VERDI'S TUNING IN
MUSIC

DENNIS SPEED: My name is Dennis Speed and on behalf of the
LaRouche Political Action Committee I'd like to welcome you to
today's meeting. I believe this is the 27th meeting, but I
want

to say this:

Lyn, everybody today, has or has access at least, on the
table in the back, to an {Executive Intelligence Review}
magazine

simply entitled "Brunelleschi." Now, our Manhattan Project is
over the next week going to go into a new phase, and the music
will be leading that. And that musical process, which will
reach

a certain level, particularly over next Friday, next Saturday,
and Sunday, has already been started here today, by what Diane
just did, especially her last reference to the question of the
Solar System being inside one's head.

So Lyn, I'd like you to do something today which I'm
requesting, which is an opening statement which takes us past
the

noise of the Barack Obama apologizers of this week, such as
Donald Trump and others; and puts us on a different plane so
we

can consider this concept you've put forward about the unity
of

the nation, and the need for people, good people, be they
Republican, Democrat, Independent, or other, to come together
and

accomplish what you've outlined can be done, which is the
immediate removal of Barack Obama from office, and the
immediate

defeat of Wall Street, but by use of these methods that you
had

uniquely pioneered. And the Brunelleschi {EIR} just brought this to my mind. So I know I don't usually do that, but I'd like to ask you for an opening statement, and then we go to Q&A.

LYNDON LAROCHE: Yes, I think the important thing that is for us to consider, is what was actually accomplished with Nicholas of Cusa, but prior to Nicholas of Cusa, and what preceded that. And therefore, once you place your ideas of judgment in that category, suddenly you find yourself in sort of a happy state of mind, that you are sure that you're on the right ground, you realize that there's creativity. And you go through the Brunelleschi series entirely. And Brunelleschi is a very complex question for people to deal with, who are particularly {ingénues}, because they don't understand it. But in the time of Brunelleschi's leadership, he was {really a master} in this area. And that was something on which the foundation, of modern civilization, has depended, on the great achievements of Brunelleschi. And everything else followed from that.

But that's a whole story in itself. It's something, we've just gone through a choral practice, and the idea of a choral practice, which you've just been doing again, on this afternoon, and what we do in society in general, are one and the same thing.

There has to be a harmonic agreement which is not simply singing notes one after the other, but going with the idea that everything you've done up to a certain point, requires that you make an innovation to the next note; and then to make another

one, again, an innovation to the next note. And that's exactly what Brunelleschi did. And the best illustration, is he composed or constructed, a harmonic chorus, which was {totally beautiful music, itself}, absolutely beautiful, in his composition, in this small area, that he occupied for this subject-matter. And this thing set a standard for all wise people, to look up and see something beautiful.

SPEED: Thank you, Lyn. He's referring to the Pazzi Chapel, I believe.

And I'd like to have us go to the first question, which is here.

Q: My name is J-W-. And I love that we're doing notes, and starting on notes, because my gosh, we've got some crazy notes going on in politics – like Trump and Hillary Clinton. So who, as a bipartisan coalition, would you see helpful to bringing some harmony in our country?

LAROCHE: I think, the point is, why not go from, beginning with Brunelleschi; And Brunelleschi was actually the founder of modern science, in many ways. He did everything, everything imaginable. The list of his accomplishments is immense. But his building of the Florence Cathedral, that particular construction, which anyone can see these days, still, this was a magical development, and it reflects his mind. And what the small occasion that he struck there, in that little temple kind of place the Pazzi Chapel, musical temple,

is

one of the most beautiful little things ever produced, and it sets the standards for all kinds of beautiful things, in poetry,

music, and so forth, in general. And so he is one of the great

geniuses who brought the future of mankind into possibility.

Q: [follow-up] In our bipartisan coalition that we would like to see happen in this country, do you see any particular individual that we could anchor in on, and get some better music notation?

LAROCHE: Well, in terms of my own experience, I search for these kinds of opportunities. And by that I mean, when I'm dealing with something, I don't like to do something I think is

shabby, or dull, either one. And therefore I think my impulses

always are, to get some element of beauty, that is, but beauty in

the true sense, not beauty as some kind of construction. But when you just try to do the things that you think are the next things which should happen, which is what Brunelleschi did, in his practice, if you go back his history. We're doing this now,

it's a big story.

But what he did, he set up whole systems. Like this idea that of a rope, if you take a rope and you pull a rope across the

stream, and the rope has a flexibility in it. So the people who

are walking across this rope, from one shore to the other; and this one of the famous things of Brunelleschi, and his treatment

of "yes, no; yes, no; yes, no," and so forth, was a typical

part
of his whole mental life. And he used this to induce people,
how
to trust a rope system, as you walk as a human being across
the
rope, from one shore to the next. And people were doing that.
In Italy up to the recent time, this thing of the Rope Song,
was
a very common feature of the culture.
In other words, you imagine you had two points across a
river. You create a flexible structure, of the type
Brunelleschi
himself made, developed, designed. And you walk across the
thing, and you find that the rope dances. And in order to
cross
the river, you must dance, in a sense, across the rope. When
you
move on the rope, you change the direction of the rope, in
terms
of the walking; and you can think that backwards and forwards,
and that's what the Italian standard was. And people up to
the
present, or recent time, at least, remembered that song, about
the dancing rope. Because there's two points; you have one
rope,
with a slack in it, and you're going to use the slack as like
a
piece of music. So you step on the rope; now when you make
the
next step, you're going to a different point in the crossing
of
the rope. The effect is that the rope effectively dances,
according to your steps of moving in one direction or the
other.
And this is typical of the concept of construction, which
Brunelleschi represented.
And up to recent times, people used to sing that song, of

the Rope Song, created by Brunelleschi. And this one of the principal methods of demonstration, of what he was trying to convey, to the minds of the people who were actually using that rope to cross a stream. And that's still a valid thing today, as even in my youth, or a little bit later, I was part, you know, you would sit there and you were thinking, you were thinking the dancing rope; but just imagining that you were walking from one step to the next in either direction, in terms of passing over that rope. And this idea created an idea in the mind of the people who were walking across this rope, from one point of departure to point of arrival. And this was an Italian theme, which dominated everything since Brunelleschi, up to a recent time, of the dancing rope.

Q: [follow-up] How can we apply that to our bipartisan issue here, politically, with Trump and Hillary Clinton, and how can we...?

LAROUCHE: Very easily, just do it. The way to do it is, you go backwards. What you do is, you construct the experiment.

Now, Brunelleschi did a lot of that. Everything that he did, including the whole development of the chapel that he created, he

did everything that way. And so therefore, everything worked. He built the whole structure of the tower was based on creating a shell which had a space, a shell within a shell. And

I and my wife Helga walked up that system, inside the shell. You

have also in the Italian music records, the same thing, you have

the choral presentation there. It was all there. It's still all there.

The problem is, you don't have a population today which has that sense of experience. And the best thing we can do, is to take Brunelleschi's old work, including the tower that he built;

and that will give you an education, because you are forced to follow a certain ropes, with values. And you realize that your

music is the way the rope moves when you walk across it. And by

designing that thing as what you can do in music, is the same thing. You can change the character of the rope, and that will

change the tune of the walking of the rope, across the stream.

Q: [follow-up] Sounds good to me. Thank you very much!

[applause]

Q: Okay Mr. LaRouche, it's a pleasure to actually be here, actually meet with you, and not to mention that singer-songwriter

Mariah Carey will perform here at the Beacon Theater tonight. And so it's a pretty wonderful experience, you know, to learn more of the notes that take you back to high school, with the music notes that we just pronounced here.

Basically, my name is C-J-, and I'm actually an owner of a law firm. And so basically my primary concern is, basically on

regards of Barack Obama, our President, who is supposedly in violation of the 25th Amendment. So I wanted to know, basically

in order to require more of my students, and to teach more of my

law students in more with regards to the 25th Amendment; and as

far as the Congress, who, as far as not producing any functioning
or producing any reins, on his behalf as far as not contributing
to him violating the 25th Amendment, and as far as them not per
se doing anything in regards of him moving in directions away
from Constitution, or violating the Constitution. What do you
think on that?

LAROUCHE: I looked, as to Obama's function, was the
beginning of his career. And I looked quickly at what he was
up
to. I had a large core group was gathered around me on this
business. And I launched the identification of what Obama
meant,
and before the end of the week, I had Obama's number. And my
justness on his number was never lessened; I was right from
the
beginning. {He only became worse.}
And if we want to have a civilization, you must remove any
leadership, which corresponds to that of Obama. He is
identical
with the idea of a Satanic mentality. I think there are
certain
Roman emperors, Nero, for example, who would fit exactly what
Obama represents today.

Q: [follow-up] Definitely. So do you think that him and the
British Crown are affiliated with each other, as far as
coinciding with each other?

LAROUCHE: They're identical. The Roman legacy, that is the
ancient Roman legacy, is still the foundation of the British
System.

Q: [follow-up] Definitely.

LAROUCHE: It's evil.

Q: [follow-up] So, what do you think as far as Congress? And what is their functional role because of him violating the 25th Amendment to the Constitution?

LAROUCHE: It's obvious. Mankind has to create. Mankind is not something that is going to be fixed. This is stupid, the way

it's done. And the ignorance with which people approach the subject, by habit, by induced habit, is really very destructive.

Because mankind is not a self-determining creature. Mankind is a response to the potential of not only the Solar System, but

the Galactic System. Now, here mankind is actually, from our own

experience, mankind has progressed in understanding itself by educating themselves to get these ideas of physical principles,

or what is the effect of physical principles, and to recognize,

that that is the natural tendency. And when you study the Galactic System as such, and the Galactic System is a very large

and varied system. It's an immense thing. We have very limited

actual knowledge of the scope of that principle.

But what we find out, is we find out we can adduce the destiny of mankind from the standpoint of things like the Galactic System. But the Galactic System is only {one part} of

a larger system, which is the whole system of the Solar System and

beyond. And so, therefore, mankind, must come to an agreement with that objective. And you get that with Kepler, Kepler is

a

big change in the system, his accomplishments. Then you go to another layer, a higher layer of discovery. From Einstein, for example. Einstein is one of the greatest models for introducing

the concept of what the human mind is properly directed to do. And we have {not} explored this thing fully. We just know that mankind is not the stupidity of a single human being. No single human being, per se, is adequate to be a human being. Mankind must always, be moving in a direction which goes to mastering challenges, as Einstein did, in his time; is to find a creative pathway, to a higher level than mankind has ever known before.

So mankind is not {sui generis}. Mankind is not something which creates a Solar System per se, but rather mankind adapts to the opportunity of the Solar System and beyond; and mankind is not a self-contained creature. Mankind is a guided creature, which is guided by the heavenly powers, so to speak; those heavenly powers which are way beyond anything mankind had known before. {But}, the crucial thing, if you follow that pathway of improvements, you are acting in {harmony} with mankind's destiny.

Q: [follow-up] I think it's well said. I very much appreciate it, Mr. LaRouche. Thank you.

Q: Hi, Mr. LaRouche, my name is C—. I've been looking into Brunelleschi, ever since you mentioned the triad, with Brunelleschi, Cusa, and Kepler. And one of the things that stood out to me when I was looking into the subject, – you know, with arches, an arch structure is not stable until you put that

last

centerpiece, the keystone. And with domes that were built in that

time they needed the centering, and they were only stable when the keystone was put in place.

With Brunelleschi's dome, it never required any of that. It was self-standing throughout the entire process. And there was a

contemporary during that time who described that, because he grew

up watching Brunelleschi do this incredible thing, and he described it such that the catenary effect allowed for every brick to be a keystone. I was wondering if you could maybe elaborate on that?

LAROUCHE: Simply, this is something which I'm very familiar with. I've spent a good deal of time particularly in Italy, when

I was working in that area with some of the people, the Italians

who were gifted Italians at that point; and with their whole system. And this is something which is natural.

But the point here always is, that mankind is not a self-developing personality. Mankind has a destiny of improvement, of man's powers in terms, that mankind is able to foresee the powers of mankind, to achieve effects which mankind

would not otherwise be able to accomplish. This is something which goes to a higher level than what we think of as given facts

or given kinds of facts.

Everything important about mankind can be reduced to the requirement that mankind {must} develop to a higher level of self-development. Mankind does not create self-development, but

mankind tickles the potential of self-development. And that's what we call the discovery of creativity. And the best example

of
that, the simple case of that, is Einstein. Einstein did
exactly
what has to be done: To discover what the future is, to
discover
what mankind's options are, to realize nothing less than
something better which you can understand in those terms.
That's
what Brunelleschi did. That's the way it works, and that's the
{only} way it really works satisfactorily.
In other words, mankind does not come out and say, "I'm a
great genius." And walk out and say, "I'm a great genius."
What
does that mean? What's the standard by which you discover what
this so-called alleged genius is? And you look at Einstein,
and
you look at his major series of developments, and you see the
same thing. You'll see the same thing {earlier}, in the work
of
Brunelleschi. It's all the same thing. It's the immortal
conception of mankind, to always go to a higher level of
creativity, not within the opinion of the existing mankind,
but
of a comprehension beyond, for man, beyond mankind's accessed
knowledge, then.
It's the future, the creation of the future to a higher
level. This does not come from man itself. It comes from the
destiny of mankind, as a discovering agency, which reaches a
higher level than mankind has ever reached before.

Q: Hi Mr. LaRouche, I'm R- from Bergen County, New Jersey.
I apologize if I am a little bit disorganized today. But it
was
last night that I came across Jeff Steinberg's excellent
presentation last night [in the Friday Webcast], and an
article
from LPAC brought my attention to a new development in the

Congress called H.Res.198, submitted by Mr. Yoho. And to me, I would like to get your thoughts on this, but to me this is an extremely interesting development, where the purpose of the resolution is to define impeachable high crimes and misdemeanors.

Without reading a lot of it, it says that: "The absence of impeachment standards creates an appearance that [as read] impeachment is a partisan exercise, which undermines its legitimacy and deters its use; and whereas the impeachment power in the House of Representatives is a cornerstone safeguard against Presidential tyranny..." etc. And then they go through and define the Presidential impeachable offenses, and it's pretty amazing when you read down the list, because there's nothing in the list that hasn't been violated numerous times, by the last two Presidents. For example, initiating war without Congressional approval, killing American citizens, failing to superintend subordinates guilty of chronic Constitutional abuses – the list goes on and on and on. You can read through it and see, there are probably hundreds of instances, in which all of these conditions have been violated by the last two Presidents.

But it raised to me, the question of why has Congress held back? I mean, it looks to me like there is some kind of emerging consensus, in some sense coming into existence, which is reflected by this H.Res.198. But I went back and re-read the Preamble to the Constitution, and I asked myself, has Congress actually defended any of these conditions in the Preamble to the Constitution? "In order to form a more perfect Union." Has Congress helped to form a more perfect union? I don't think so.

“Establish justice?” Have they been defending justice? Not with regard to Wall Street, for example. “Ensure domestic tranquility”

– we’re not seeing a heck of a lot of domestic tranquility these days. “Provide for the common defense?” are they doing that

with the rise of ISIS? “Promoting the General Welfare?” Well, they sure as heck have {not} done that. “Securing the blessings

of liberty to ourselves and our posterity?”

Bottom line is, it looks like Congress over the last 15 years has done nothing to defend the Preamble to the Constitution.

So my question to you is, according to the Constitution, does the Congress have the obligation to meet the requirements of

the Preamble, or is that an option for them?

Beyond that, it looks like, if these diverse elements, come into the existence in the Congress, as reflected by Yoho’s House

resolution, it seems that LPAC, in that case, plays an essential

and very important and historic role in being a catalyst to bring

those elements together, to force these issues to be confronted.

LAROUCHE: Let’s take the case of Thomas Jefferson. Thomas Jefferson was the force of evil working against the foundation of

the United States. And since that time, there have been a great

number of Presidents of the United States, who have, like Jefferson, maintained a commitment to this evil, or relative evil, at least. And this has been the dominant feature among the

Presidencies of the United States; and by the local states in particular. The Southern states in general are hopelessly degenerate in these questions.

And the very best of our Presidential system of recent vintage, is a number of Presidents, who typify the effort, to bring about – . But then you find out that the President of the

United States, while Franklin Roosevelt seemed to be a great genius, but when the new election came, he was replaced by the FBI, the development of the FBI. Once the FBI was set into motion, the corruption of the United States was, consistently, but irregularly, going in a direction: {downward, downward, downward, downward.}

Now therefore, in this situation, we have to operate on the basis, of understanding a universal principle which was already

grafted, in at least its raw essence, by the founding of the United States. And what you have from our great first leadership

of this thing, which led to bringing of the Washington institution as a President, from that point on, was being savaged

in one degree or another, ever since.

Now, if we understand what the original principle was, and understand the measures by which you can test the principle, that's the only solution that we have. We have to go back to the

original Constitution of Alexander Hamilton, in particular.

Hamilton had the most precise insight into what these principles

meant. Like the four first measures on economics. And if you look at his four cases, and apply that, that would be sufficient

to demonstrate what the inconsistency is of most practices since

that time from more or less evil, or just stupidity.

So the point is, if we understand that principle, we have a

guide to clean up this mess. Now, of course, Obama we have to get rid of entirely; the Bushes—you have to burn the Bushes. God says burn the Bushes. Get these Bushes burned out and {clean it up}. And we need to have a Presidency which finally says, no, {we are not going to go one step further, in this kind of monstrous behavior, which we have been doing as a nation up and down in various ways, during the best of time.} We've come to a point of crisis, and it's a crisis which deals with the question of the United States and other nations of the planet as a whole. We have to bring a new condition among nations. We're working on a fight on this for China; we're trying to rebuild India's prospects; we're looking at efforts in Japan; we're looking at new canal systems, which are major canal systems, and all kinds of things. We're also working on recognizing that mankind, is not a creature limited to the Earth as such—that we also have to respond, to what are the implications of the Earth existing within this system, including the aquatic system, like the Galactic System. And these are factors which mankind must take into account. The most efficient example is that of Einstein. Now Einstein was absolutely unique, among all the people of his time, absolutely unique. It was the time in the 20th century, when the 20th century was going through a process of early disintegration and degeneration; and it's been going more and more deep into degeneration ever since. So we have to stop the process of degeneration, which has been given to us, by recent authority,

since Franklin Roosevelt's birth. And we have to {exactly} put into a new conception of mankind, which is a knowledgeable accord with what mankind should be. It's not a perfect one, but it's a knowledgeably sound one, which will lead hopefully, to more and more improvements of man's role inside the Solar System, inside the Galactic System, and beyond. We have to discover the mystery of what the purpose of the existence of mankind is in the universe, and follow that pathway.

Q: Hi Mr. LaRouche. [E-B-] I would like to ask you, if Sen. Bernie Sanders, the Senator from Vermont, becomes the Democratic Party nominee for President, would you be able to support him? Would you be able to work together with him, if he becomes President?

He is saying that we must bring back Glass-Steagall, and that we must divide the wealth of the nation evenly. He's against the rich corporations getting away with the tax loopholes and not paying any taxes at all or very little taxes. And Senator Sanders is for the working class families and for the middle class. So I'm just wondering, do you think he would make a good President? Would you be able to work together with him and advise him?

LAROUCHE: Absolutely not! Absolutely not. He's a fraud. We've got another candidate up there, who is much capable, and much more intelligent, who is also hesitating on the edge on this thing. But the problem is that we don't have any

prospect,
a functional prospect, to create a new Presidency. Now we
could
create that. And I'm aware of means by which we could create
that, with the existing institutions of government, that is
the
foundations of our Constitution. And I think O'Malley would
be a
more likely candidate than anyone else on the screen right
now.

There are other people—you know, I've supported Ronald
Reagan; I was actually a part of his team, for a time. And
then
they got me out of there, because they wanted to get me out;
they
wanted the Bushes in there. And since then we've been living
in
the Bushes. Which means that everybody who's been functioning
since Ronald Reagan was shot—he did survive—but he was shot by
a member of the Bush family. And therefore everything has
been
backed down.

I was assigned, I was in the last two terms of the
organization. And I was sent in to become, together with a
great
Einstein tradition figure, with two of us—Teller. Teller and
I
were actually collaborators in this thing. And we had been
collaborating ever since, for most of the decade.
And so we went with this, and we came up with a good
program. But what's happened is that—what happened with
Reagan,
when Reagan got shot, is that the Bush family interest took
over,
heavily, and since that time we have not had a good Presidency
in
any sense, since that time. We had Bill Clinton, who was the

only approximation of that, and he had problems of getting his own government into shape. He never did get a full government,

because his Vice President was a foul ball. And I worked with him, closely on some of these projects. And so I know what Bill

Clinton was capable of, and I understood what Reagan was capable

of. But that was a turning point. And that was the turning point

that I experienced.

And since that time, {there has been no good President}, or Presidential candidate of any function in the United States.

And

our issue now is, to define what the requirements are of a valid

President of the United States, which is not an offense against

the foundation of the United States, from, shall we say, the great leader from New York.

And he {founded} this nation. He actually pulled it together, and got George Washington to pull it together, too.

And that's how we got a United States. And we have been generally drifting up and down, ever since ever since the course

of time.

But we can do it. {We can do it.} We have better resources than ever before. But only a few of them have them. Our job is

to spread, the knowledge, that we have, and to spread it to more

people, to create a unity of understanding, among the people of

the United States and elsewhere.

Q: Hi, Lyn, how's it going? We've been doing a lot of work in Brooklyn on this Italian question, back to the Italian

standard we were discussing before. And quite generally we've been working to push the Verdi tuning more prevalently amongst a lot of the older Italian opera singers. In fact, one of these Italian opera singers we met with earlier in the week, when briefed on our mobilization around the Verdi tuning, she was very moved; it wasn't like—she didn't just respond to the fact that the Verdi tuning was just a better way of singing. But she got very moved because she knew that, "Ah, now you guys can do the {Va Pensiero}. And I can help teach you the {Va Pensiero}." So she was moved on that level, that now we can actually communicate the {idea} of the piece itself.

That same type of resonance around the music question, around the Verdi tuning is similar to what we're getting in the response around even concert we're doing with the {Messiah} in Brooklyn. From the business owners and the people generally in the population, that when we present it from the standpoint that we are going to use this, use the music question as a counter to the homicides, the suicides, the police shootings, the mass killings, people are responding in a similarly moving way. And I just wanted to get your feedback, on what the effect generally this is going to have on the population, generally?

LAROUCHE: Yes, I understand. The point is the Italian standard. Now I had exposed in Italy, and was a participant in a celebration in honor of this work in Italy. And I was a participant in the centenary, in effect, of that period.

And what the Italian standard, as defined by that standard, is probably the highest level of principled development of musical development, known to me. If anything matches that, it's

not known to me. And so Verdi is the standard for {all good modern music}, as far as I know. The perfections are great. Now the next thing, you would have other things—the Spanish thing is complicated, it's a mess; the French language is a mess,

to deal with in music: it's too much grunting and groaning involved there. And grunting and groaning is not good for the musical mind.

And so what Verdi represented {is} the standard which should set, {by Verdi's strict standards}, as such, is the standard for

{all good music known to me}. If it's known to someone else, we'll have to talk about that. But Verdi's standard, as I experienced it, at the celebration of his achievements—he was then dead, of course; and so, we went to his headquarters where

he had lived; it was still his headquarters. And we had a great

assembly among Italian musicians, and some Italian musicians who

were also functioning from the United States and so forth.

And

we had this great event, celebrating the work of Verdi. And that

standard is still the best.

After the Italian, you have some German work, in terms of poetry and things like that which are better. The French language is a grunting language and it's a very bad language the

way it's used. "Uhhnh, eehhnn, hmm." Spanish similarly; Portuguese similarly. It does not produce good music. And there's some German music which is good, but Verdi is better. The Italian Verdi is much better. That's my knowledge.

Q: [follow-up] Just to follow up on that, what would you say the overall impact is going to have is going to have on the population when we do more of this?

LAROUCHE: We're going to do it. And you know what we're going to do? We're going to take Manhattan – you may be acquainted with that locality. But that locality can be the proper place within the United States as such, within Manhattan, within the United States and bring in the Italian standard and the things that portend to the edge, of the Italian Classical standard. That's the way to go.

And my conviction is that if we do that effectively, and we do have some talent which can supply the training of some other

people, who have some skills of their own talent now, and can acquire an improvement, copied on that talent, we can actually change, not only the quality of music, in the United States, and

beyond, we can also create an improvement of the minds, of the musicians, now. Because by doing these things which are themselves beautiful, and true, you make people stronger. You make them richer, in terms of what their lives mean to them and

to the people around them.

So the idea of the retuning, of music – shut down all this crap! Take the real standard required, for competent musical composition, associate yourself with the best people in terms of

musicians, who could help to build the team, of a new musical school, which is founded on the basis of, for example, exemplary,

the Italian school of Verdi, and that itself, will make things

{much} better. It'll make it much better in Italy, too.

Q: [strong accent] When I left Russia, I hoped the end of my

life, I live in peace. I found war outside and inside, every time. So I remember now two people, Hitler and Stalin. I spent

50 years learning what happened to them. I'll just take three minutes, not more.

Hitler's performance was based on absolute stupidity, not one reasonable step. When Stalin routed him at Moscow in 1941,

then he understand that the war will be over. After that four years for Hitler, it was an effort to save his war, his Germany

and himself. In 1945, the war collapsed and he collapsed. But Germany remained. It was the strongest nation in Europe, and civilization, and what happened, that such a bastard, that he did.

In 1944, I was small, and my train was travelling from Moscow to the Crimea, across the battle of Kursk. We stopped. I

saw a German cemetery; it was about 2 miles wide and 10 miles long. The crosses, beautiful German crosses, I don't know where

they got the wood [to make them]; these were prairies. And on each cross, a German cask with bullets. That was what you call a

"weapons row" [s/l 50:28.4]. They got territory.

One stupidity after another; miserable country. And the one gigantic, giant, one-sixth of the Earth, and then what happened,

I find very similar now. It's striking similarity!

Again, somebody makes war, and has no idea how it will end.

To start you know; to finish, nobody knows. The Crimea, I lived

in Crimea, but I don't want to continue about that, but I simply

want to tell you what's going on, reminds me of the same damned

situation between Hitler and Stalin. A striking similarity.

A
lot of talk, a lot of things, and then a catastrophe. That
war,
10 million people; in Russia, 18 million, Germany 12. It was
a
[inaudible] and one fool could do it!
What's going on now, you know better than I do. Thank you.

LAROUCHE: Thank you.

SPEED: Lyn, that speaker is someone who, a couple years ago
when you were very much emphasizing the danger of nuclear war,
after Qaddafi, helped to convey a message. And I'd just like
for
you and everybody to know, that the idea that we are in the
throes of the end of humanity if we don't get Obama out, is
very,
very well understood by many people in the world. I just
wanted
to make that quick comment, and ask that the next questioners
come up.

LAROUCHE: It registers. I understand this.

Q: Hi Lyn, it's A- here, in New York again. We have, as
everyone knows, a weekend of concerts of coming up, and the
timing of this is no accident. The crucial importance of it,
is
obvious to us. I've been, this past week, doing flyer
distribution and talking to individuals about the {Messiah}
and I
can't help but draw that, as confused and as concerned as
people
are, the personal response I'm getting is a very welcomed and
openness to attending. And I think we're going to have a very
big turnout, at least from the Manhattan standpoint, and we
still
have another week of talking to people and making these

distributions.

And one of the things that's kind of funny to me, in not so much the distributions, but just in conversations with people, we're having a heat wave up here, and several people have said to me – and I'm not kidding – “Yes, it's warm and that worries me.”

[laughs] And so, I said, “well, you know, we're singing Handel's

{Messiah}” – I can't even get into the global warming thing with

them! – I tell them what we're doing, and the response has been

very, very good. This is not just from Boomers, these are younger people; I think the church that we're using is unknown

to me, but very well known to people, and so, there is something

different that is radiating from them. And you oftentimes wonder

if it's you yourself that's kind of seeing this, but I don't think this was there before. And where we are with the silliness

that people believe, and the insanity of the President, even though they won't talk about it, is something that's affecting them. so they're drawn to something like the {Messiah}.

My question to you is, now, once we complete this, I think we're going to be in a very strong position, to catalyze people.

And what is it that we should be looking to do, to make sure that

that happens, and we can make Manhattan really grow?

LAROUCHE: Well, let's go back, that, in October of last year, I made a resolution, to free the United States from the local states within it. And my conception was to look at what was

focussed on Alexander Hamilton, and to take the Hamiltonian principle, which is a very useful one for all of these purposes,

and to say, let us create, again, something which is consistent

with the intention and the legacy of Classical musical composition. And what we did is, we found we were able to influence musicians, some of them who are first-rate musicians,

performers, and others who are capable to be trained, to join the

company of musical performers.

The idea is that, and this would go largely to the area of Manhattan and to certain areas around northern New Jersey, which

are that; and to some limited degree, to Boston and so forth, there. So, my view has been, we should go full speed for this kind of program, on Classical music and related kinds of things.

And with a great emphasis on the Classical composition work.

That's what we've been doing.

Now, we've got only in motion on this, because we are bringing people together, who are resolved to carry this out.

The leading group of people around this group, are fully qualified for that talent. We have had experiments, in education

experiment, absolutely qualified. We've had successes. We simply need to get more perfection and more breadth and more depth in new areas of musical work; and people are coming to it.

So this is particularly in the Manhattan region.

Now, my view has been, is the idea of the United States as being the ruling institution, I said, that's crap! I know the Southern states of the United States, and most of them are crap.

I know it; and many of them who are intelligent, also know it. but they go along with the yokel local stuff, and that local

yokel commitment destroys their ability to fulfill any mission that they want to really get to. So therefore, my view is, we have Manhattan and the Manhattan area; and we have a spread into certain areas in New England and certain other locations. We can take what we have, as there and potential, serious potential, work on that, and spread that from {that} region, into the rest of the United States.

But the idea of the local yokel idea, in the state, is stupid. It doesn't work! It's wrong! You don't develop geniuses by training them to be fools. And that's the point. And

so, what we've got in the Manhattan area, with a certain group around the northern parts of New Jersey, and you know what those regions are; and Brooklyn, of course, is always included in there; and we find that we have, in Manhattan and in the adjoining area, there, we have, we have the potential of creating a choral organization, or a nest of choral organizations, which can bring a new spirit to the United States, through this vicinity. And we know you can't do the job efficiently, if you go at it in some other territories. You have to go in and {colonize}, these other states, and bring them to the reality of the purpose of their life.

Q: Hello, Lyn! [Bob Baker] I wanted to attempt a question regarding the impact of the Manhattan Project into the other parts of the nation. And from the standpoint, after a series of meetings with farmers and ag producers in Iowa and Illinois, last

week, and the week before in Kansas and Missouri with cattlemen,

what I've come to understand, as many people know, is that the state of the agriculture producers, is probably in a worse shape

now than it was in the 1970s:

Cattle prices have dropped 51%; in 1973, the price of corn was \$3.75 a bushel, and the price of good farmland was \$700 [an

acre]. Today, the average price of good farmland is \$12,000-\$15,000 an acre and the price of corn is – \$3.75 a bushel.

So what you can see is, there's been a massive leveraging, and it's all coming from the Wall Street process, to where, now,

the majority of the livestock produced in the areas, is under contracts with big packing plants which are all connected to the

Wall Street banks. So in effect, what you've done is, you've moved the independent, owner-operator farm, into a process where

the farmer's building buildings, providing the land, supporting

the debt, and now he gets, a fee, to work on his farm for a big

packing plant of some kind; to raise crops for them or livestock.

What that's done is that's brought into the understanding of almost everybody agriculture, is that this situation cannot continue. And what you see is, you see the most advanced technology, things that you would just think about were only done by the rover on Mars, in terms of technology, is being used

by the average high-tech farmer today, in putting in his crops with the GPS modern technology. So it's very productive and very

efficient – except they're becoming slaves to a financial

system.

Now, as a counter to that, the Manhattan Project has influenced some people, farmers in certain areas; and in one case, farmers who were facing a situation where their local church was going to be knocked down, and they fought that. Their ancestors came from Germany, they fought to keep it, and a couple farmers, after being connected with your type of thinking and the Manhattan Project and Classical music, set in motion to have Classical concerts in the church – which had never happened before, since it was erected. And what happened is, the one farmer commented, he said, “I never saw so many grown men pull their hanky out” [pauses, emotionally moved] “and wipe tears out of their eyes.” I would like you to comment on that, in terms of the Manhattan Project’s effect on the nation.

LAROCHE: This is obvious, absolutely obvious. This is the course that we must take, there’s no other course that’s going to work. Agriculture, everything, the whole thing is one thing. All you have to do is say, “what did we lose? What was destroyed that we had, in terms of earlier generations and earlier decades of the population?” And when you look at that, and you look at what I saw while I was part of the Reagan administration, in that period, there’s been a general trend of degeneration, of the opportunities and resources, of the people of the United States. We have to {eliminate} that discrepancy between the two values, and go beyond that in terms of progress, directedly. We can do that and we {must} do that, and we must not accept

anything {less}, than that direction of achievement. It has to happen fast, it has to happen now, it's necessary to bring the nations in general, like the nations of Asia, like China, like India, like other nations in other parts of the world; in Africa, in other parts of that world; in South America, to bring South America and Central America and bring them back into a productive role of mankind. {We must do that on a global scale.} We must bring those nations together for unification, of realizing, that is, actually realizing, {physically realizing}, the reconstruction of the productive powers of labor, and of the human mind: That has to be done! That is a mission which we must never abandon. And we must keep going, once we've gotten to that point.

Q: Mr. LaRouche, good afternoon. R- from Brooklyn. In the past, you've talked about the Galactic coordinates; I've found in talking to people, various persons, college graduates, that global warming is not happening; that the education is so bad, that I have to explain the Galactic coordinates. What do you think about this?

LAROUCHE: Well, of course this is obvious. The point is, since the beginning of, well, shall we say, the Reagan administration, the first part of the Reagan administration, before the Bush family really got moved in there; and there's been a consistent degeneration. See the last time we had an achievement was when I won a victory, in Manhattan, at the beginning in, in 1971, and we won then on that case, and we've been losing ever since. And when I came into the Presidency, under the Presidency of Ronald Reagan, was a part of a middle

area, when we still had the potential at that point, of getting progress again.

But when Reagan was actually almost killed, by a member of his own Bush family, the trend has been {downward}, ever since.

And the rate of downwardness has tended to be predominantly, an

increasing rate of stupidity, the destruction of ideas.

So therefore, once we take that into account, we have a mission to perform. It's a mission in which mankind demands for

the sake of mankind as such. We cannot accept anything less.

And

it is {achievable}! It is an achievable event!

Q: [follow-up] I take it that that if the Manhattan project is successful, we will have an effect on the educational system?

LAROUCHE: Absolutely. That's the only answer. That's the only possibility.

Q: Mr. LaRouche, it's W- from the Bronx. I just wanted to know, what do you think about Trump and a lot of his influence here in the New York City?

LAROUCHE: I think a Trump is an insult against elephants. He's a kind of animal we don't want, a Trump. And a Trump is also a piece of folly, even in the gambling business. Now, I hope that makes your day sweeter.

Q: [follow-up] Yes, thank you. Thank you. A lot of my friends seem to like him, and I don't understand them.

SPEED: Wow – well, we all have friends like that. The ones we need to “unfriend”! [laughter]

Q: Or uplift!

LAROUCHE: How are you, young man?

SPEED: Well, I have a story for you. There is a recent movie made, and there is an earlier documentary, about the August

1974 walk, between the two towers of the World Trade Center.

There was a Frenchman, 24 years old, who one night, with a team,

put a wire up between the two Towers; and he walked for 45 minutes between the two Towers. {Except}, when the police went

to apprehend him – and there is documentary footage of the actual policeman speaking in 1974, – he said, “well, he wasn’t

really walking. The only thing that you can say is that he was

dancing.”

Now, when this was said at the time, when I saw it, I just thought, well, there was somehow an athletic achievement. No!

Because the wire-walker explained, in a brief discussion, he said, “no, well, there’s a technical name for this, it’s called a

catenary, but let me just tell you what I did.” And so he goes on

and never says more. But he had learned the technique – he was

not a member of a circus. He had studied various circuses, and

he also was a bit of an artist himself; he did a lot of drawings

of a lot of different constructions. But I only bring this up because, what you were saying earlier about the rope dance and the fact that there are people who {knew} this, and that this is

something that {is} known and is a physical knowledge that

people

have. I thought I would just tell you that.

We're looking for the gentleman who did it; he happens to live in New York City these days, and to see what he might have

to say about all this.

So I just wanted to tell you that story.

I guess, if there are no other questions, we have a choral rehearsal and other things we have to do this evening. So Lyn,

I'd like you to give us some final remarks and we'll get to work.

LAROUCHE: OK, that's a good idea! Well, I think I have spoken my speaking on this question today. And I think it's something which, by its nature, is something which demands a continuity of realization. And so, I hope what we've done so far

in terms of this particular session, that will be something which

will lead to a profitable benefit for the people who were involved in this work.

SPEED: OK! Well, thank you. So on behalf of everybody here: Thank you very much, Lyn. Let's let Lyn know we appreciate what he just did for us. [applause]

Schiller Instituttet besøger videnskabsbyen Dubna i Rusland – november 2015

To repræsentanter fra Schiller Instituttet, Benoît Odille og Stephan Hochstein, besøgte videnskabsbyen Dubna, Rusland, fra 26. – 30. okt., inviteret af det Føderale Russiske Agentur Rossotrudnichestvo. I denne korte video (15 min.) præsenterer vore reportere, hvordan byen Dubna kan være en model for fremtiden i ånden efter Schiller Instituttets opfordring til skabelse af »Cusanus-byer« (opkaldt efter renæssancegeniet Nicolaus af Cusa) i hele verden. At bygge sådanne videnskabsbyer som Dubna, der bringer forskningscentre, universiteter, produktionsfabrikker og kultur- og uddannelsescentre sammen, er den optimistiske vej til et Fredsparadigme for Civilisationen, der bygger på menneskehedens fælles mål.

Helga Zepp-LaRouche, en af verdens førende autoriteter i Nicolaus af Cusa, såvel som også stifter af Schiller Instituttet, skrev, at »hvis man skulle skrive en ny forfatning for en verden af suveræne nationalstater, kunne denne definition af Nicolaus indgå fuldstændig uændret, for, som det første, må mennesker leve«. Hun citerer fra Cusas *Concordantia Catholica*:

»Men fra begyndelsen blev mennesket givet fornuft, der skiller dem ud fra dyrene. De ved, på grund af eksistensen af deres fornuft, at sammenslutning og fællesskab er meget gavnligt – er i sandhed nødvendigt for deres selvopholdelse og for at opnå formålet for menneskelig eksistens.«

Og derfor, argumenterer Cusa,

»har mennesket bygget byer og vedtaget love for at bevare enhed og harmoni, og de etablerede vogtere af alle disse love, med den nødvendige magt til at sørge for det almene vel«.

(Zepp-LaRouche) »Dernæst fastlægger Nicolaus, på den klareste måde, det princip, der adskiller den suveræne nationalstat fra de forudgående oligarkiske former for samfund, ved at definere den eneste, legitime kilde til magt som værende den at kere sig om det almene vel, til hvilket alle, eller et flertal af mennesker, må give deres samtykke.

Som vi viser i vores Specialrapport, **Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen**, så eksisterer den mulighed at indlede dette Nye Paradigme og bygge flere af disse byer.«

Helga Zepp-LaRouche: Skab en Ny Renæssance Tale ved Schiller Instituttets konference i Paris

I hvert fald, jeg vil komme frem til den pointe, at vi har en civilisationskrise, der virkelig er altomfattende. Vi har nu nået et punkt i menneskehedens historie, hvor vi enten kan foretage et kvalitativt spring ind i et fuldstændigt nyt

paradigme – og et nyt paradigme, det kan man finde historiske eksempler på, som man kan studere. Eksempler, hvor man havde en sammenbrudskrise, som i det fjortende århundrede i Italien, i hele Europa, faktisk.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Genopbyg verden i BRIKS-æraen Hovedtale ved Schiller Institutets konference i Paris, 13.-14. juni

– For dette er ikke en akademisk konference. Dette er en reel indsats for at intervenere på et tidspunkt, hvor det er meget tydeligt, at de ledende institutioner i G7, for eksempel, og som netop har afholdt et topmøde, er totalt mislykkedes i at løse disse for civilisationen eksistentielle farer.

Download (PDF, Unknown)

Se hele konferencen her.

Helga Zepp-LaRouche besvarer spørgsmål på Konferencen på Manhattan, 6. juni 2015

2.49.50

SPØRGSMÅL (parafrase): ... man ser vores ungdoms uvidenhed, det samfundsmæssige forfald, som vi er vidne til ... jeg læste, at, i nogle områder underviser de, at vi får vores rettigheder fra regeringen; skræmmende ting. Jeg spekulerer på, hvordan vi skal vende noget af omfanget af dette omkring. Jeg mener, at dagsordenen for at vende tilbage til de grundlæggende principper er så magtfuld og vidunderlig, men det virker som en hård række at hakke, med den uvidenhed og det samfundsmæssige forfald, vi ser i dag. Hillsdale College har talt om de grundlæggende fædre og landets grundlæggelse, og jeg undrer på, om LaRouche-bevægelsen arbejder sammen med Hillsdale, som ikke vil modtage statstilskud, så de er uafhængige af den politiske proces og regeringen. Har De nogen tanker omkring dette?

(Helga besvarer spørgsmålet generelt):

2.52.00

ZEPP-LAROUCHE: Idéer er en sjov ting, for man kan ikke købe dem i en forretning, man kan ikke veje dem, de har ingen dimensioner; de er immaterielle. Men de er alligevel det mest magtfulde, der findes i universet. For de kan ændre historiens gang; og hvis de krydser historiske korsveje, hvor det er de rigtige idéer for netop det øjeblik, så kan de flytte bjerge. De kan fuldstændigt ændre paradigmer, og det er sket mange gange i historiens løb.

Og jeg mener, at vi netop nu befinder os i en utrolig

afslutning på en epoke, og folk, der under normale omstændigheder ikke tænker så meget på historie, og det er grunden til, at vi ønsker at gå tilbage til historiske kampe, for at lære af dem. Men folk lever som regel deres liv, de ser på, hvad deres plan er, men de tænker ikke rigtigt på tidsepokernes lange buer. Men hvis man ser på universel historie fra dette synspunkt, så kan man faktisk se, at der i historiens løb har været et par gange, hvor paradigmerne blev fuldstændigt udskiftet. Mit yndlingseksempel er: Hvordan kom vi fra det 14. århundredes Mørke Tidsalder til Italiens Gyldne Renæssance, som dernæst kom til at udgøre grundlaget for de næsten 600 års efterfølgende historie? Og det var, fordi man havde et sammenfald: For det første brød det gamle paradigme sammen; man havde den Sorte Død, man havde flagellanter, heksebrændinger – virkeligt et samfund i forfald. Men så kom der en genoplivelse, fordi der var en håndfuld mennesker – Dante, Petrark, Padua-skolen, Jeanne d'Arc, Nikolaus af Kues, [kardinal] Bessarion, Plethon – det var virkeligt en håndfuld mennesker, der passede, og der kom en renæssance, der gik tilbage til den store, klassiske, græske periode, som kom i form af den delegation, som Nikolaus af Kues bragte ud af Konstantinopel, efter at byen var faldet i hænderne på muslimerne på den tid; og han førte en delegation fra den græsk-ortodokse kirke til Konkilerne i Firenze og (Cirenza?), og de medbragte Platons værker, der havde været glemt i Europa i 1700 år; der var ingen, der vidste noget om Platon længere. Og dette samt et par andre indflydelser medførte en sådan forandring, at den nye tid, der i realiteten defineredes af især Nikolaus af Kues, fuldstændigt ændrede paradigmet. Nikolaus af Kues sagde helt bevidst, at vi må afvise skolastikken, vi må afvise peripatetikerne, eleverne af Aristoteles' tænkemåde, og alt, der har med det at gøre, og han udviklede en ny metode for tænkning. Han sagde helt bevidst, nu siger jeg noget, som hidtil i historien aldrig har været sagt af noget menneske. Dette var ***De Docta Ignorantia (Om Lærd Uvidenhed)***, og der var især tænkningen med ***Coincidentia Oppositorum (modsatningernes sammenfald)***, idéen

om, at det Ene er af en højere kvalitet, en højere orden, end de Mange. Det er en metode til konfliktløsning, for når ens sind først er i stand til at tænke på fornuftens niveau; ikke kun på niveauet for at forstå, eller ratio, intellektets niveau, hvor man altid er fanget i konflikter, modsigelser, paradokser, man ikke kan løse, men at man kan lære at tænke på et højere niveau, ved at hoppe op til fornuftens niveau. På denne måde kan man udvikle en helt anden måde at tænke på, og det er, hvad vi prøver at gøre, for det er tydeligt, at hvis vi forbliver i området for geopolitik, såkaldte nationale interesser, såkaldt gruppeinteresse, så vil vi få Tredje Verdenskrig, og vi vil ikke alle sammen være her til at reflektere på det. Dette er blevet forstået blandt et voksende antal nationer omkring BRIKS, omkring det kinesiske lederskab, hele »win-win«-idéen. Dette er blevet mere attraktivt. Hvorfor tror man, at så mange lande allierer sig med BRIKS netop nu – hele Latinamerika er med BRIKS, hele Asien er med BRIKS; Afrika ser kun hen til Kina og Indien for at få hjælp, ikke til Europa eller USA.

Man kan se sådan på det: der er to modeller. Den ene er at have krige, konflikter, og det er USA-NATO-Europa-modellen; og så er der modellen med at gå med i store projekter, at få gavn af samarbejde om teknologi, videnskab, rumforskning. Overrasker det jer virkeligt, når de fleste lande siger, vi ønsker at være en del af den anden model?

Så jeg ser ikke bare på forandringen internt i USA, internt i Europa, for der er mange forskellige dynamikker, der kommer ind på nuværende tidspunkt. Jeg ser på dette som en periode med meget, meget pludselige forandringer, med pludselige skift. Hvis det europæiske system kollapser, så vil det omgående bringe spørgsmålet om Glass/Steagall på banen. Og derfor er hele spørgsmålet om et nyt præsidentskab [i USA] ikke blot et spørgsmål om 2016 eller 17, men spørgsmålet om, hvilken opsætning kan der blive mellem O'Malley – der er mange organisationer, der netop nu kæmper for aspekter af det. TPP –

der er mange spørgsmål, som folk mobiliserer omkring, for folk indser, at, nu er det slutspillet.

Vores fremgangsmåde er ikke blot at fokusere på eksisterende netværk, selv om det alt sammen er vigtigt og bør være inkluderet, men man må have en slags forudelse om, hvor historien vil være om et par uger, en måned, et par år eller et hundrede år fra nu af. Og hvis man har de rigtige idéer, der kan komme ind i disse dramatiske forandringer, kan man fuldstændigt ændre begivenhedernes gang.

(Spørgeren: Tak, De har inspireret mig.)

3.13.10

SPØRGSMÅL: Godaften, hvordan har De det? Jeg har et par spørgsmål. De har nævnt noget om højhastighedstog (eksprestog), som er en god idé. Hvordan ville De fremme dette spørgsmål, og hvor vil De få pengene fra? Det er et spørgsmål.

Mit andet spørgsmål: Jeg er enig med Dem i spørgsmålet om den måde, vores børn opdrages på, om medierne og det, vores børn ser på Tv. Noget af det, der kommer ud af radioen, er oprørende. Hvad er Deres dagsorden mht. at øge kendskabet/bevidstheden og forbedre præsidentskabet og øge bevidstheden omkring den måde, forældre opdrager deres børn på og det, der vises i Tv!

3.14.25

ZEPP-LAROCHE: Jeg har ikke noget Tv-apparat, men i går så jeg lidt amerikansk Tv – jeg zappede rundt på kanalerne, og jeg var fuldstændigt forfærdet! Når man ikke har set Tv længe, og man så tænder for det, kan man næsten ikke tro, at det kunne blive værre i forhold til for 10 år siden. Jeg må lige korrigerer: Jeg ser tysk Tv, russisk Tv, kinesisk Tv og andre

programmer, der har dokumentarer; men jeg mente især de almindelige, amerikanske, populære kanaler. Det er rædselsvækkende; det er så dumt, så banalt, så fuldstændigt designet til at gøre folk frygteligt dumme, og det har en metode. For nogle år siden sagde min mand, vi burde smide fjenden ud af vores stue ved at sparke deres Tv ud af vinduet på lossepladsen; det er måske det bedste, man kan gøre.

Jeg kan kun være enig med Confucius i, at man ikke kan regere ved dekret, men kun ved sit eksempel. I øjeblikket befinder vi os ved en sådan korsvej. For at sige meget klart, hvad jeg mener: Jeg mener, at vi inden for de næste par uger sandsynligvis vil se det transatlantiske finanssystem bryde sammen. Vi vil se en forhøjet fare for krig. Vi vil sandsynligvis se forandringer i USA's regering. Min mand har mange gange sagt, at, med mindre Obama fjernes fra embedet, ved forfatningsmæssige metoder, så vil denne verdenskrig komme, simpelt hen, fordi Obama er et redskab for denne imperiefraktion. Og hvor det er vanskeligt at se, hvor dette skulle komme fra – historien forløber ikke, som aviserne siger det. Hvis man ser på Første og Anden Verdenskrig, kan man se, at det, der stod i aviserne, blot var 1 %, lige som et isbjerg, hvor man ser 1 % over vandet, og resten er under. Der er i øjeblikket et oprør i institutionerne. Walter Jones [kongresmedlem, R] talte om de 28 sider [hemmeligstemplede, fra den officielle Kongresrapport om begivenhederne omkring 11. september, 2001], og det er utroligt, at man mørklægger begivenhederne omkring 11. september – alene det er utroligt! Men så har DIA for nyligt offentliggjort disse dokumenter, som gør det meget klart, at regeringen løj om Benghazi. De fortalte en historie, som de vidste ikke var sand, om, hvem der dræbte ambassadør Jack Stevens; de vidste, at de libyske våben skulle til de syriske oprørere; de vidste, at disse oprørere ville bygge et kalifat, hvilket er ISIS netop nu i Irak og Syrien. Disse dokumenter var kendt af Benghasi-komiteen, men nu er de deklassificeret, og de kan bruge dem. Der var også Hersh-afsløringerne og mange andre spørgsmål, som

er en forfatningsmæssig grund til at undersøge, om denne præsident bør forblive i embedet.

På den anden side er O'Malley fortaler for Glass/Steagall, og Glass/Steagall er første skridt; men derefter må man have et kreditsystem. Måden, hvorpå vi får maglev-tog eller eksprestog eller andre højteknologiske højhastighedstog er ved at anvende Alexander Hamiltons principper, for at fjerne kasinoøkonomien, vende tilbage til et kreditsystem, vende tilbage til en Nationalbank, udstede kreditlinjer. Hver gang, man i historien har anvendt dette Amerikanske Økonomiske System, såsom under Meiji-genoprettelsen, Tysklands genopbygning efter Anden Verdenskrig, hvor Kreditanstalt für Wiederaufbau brugte samme metode, som Roosevelts Reconstruction Finance Corporation til finansiering. Det var sådan, Tyskland blev genopbygget fra en ruinhob og til det tyske, økonomiske mirakel. Så finansieringen er ikke noget problem, for man kan bevise, at i hvert eneste tilfælde, hvor dette blev anvendt, var fordelen større, selv skatteindkomsten var større end den oprindelige kredit, der blev udstedt, simpelt hen fordi det er hemmeligheden ved menneskelig arbejdskraft, at den skaber mere, end den bruger til at arbejde med. Den skaber en merværdi i forhold til det, som råmaterialerne, værktøjet osv. oprindeligt repræsenterede. Så hemmeligheden ved et kreditsystem er, at det betaler sig selv. Man betaler ikke noget for det, man anvender bare den rigtige metode. Hvis dette sker, tror jeg, at der vil komme en opstand i hele verden, og folk vil kræve bedre uddannelse. De vil se tilbage på perioder i historien, hvor USA var storslået. Det er derfor, det er så vigtigt at gå tilbage til USA's oprindelse og studere, hvordan republikken rent faktisk blev dannet; men også at se på andre lande. Jeg har længe sagt, at vi kun vil komme ud af denne krise, når vi får en ægte dialog mellem civilisationerne, hvor hver kultur og hver nation relaterer til den bedste tradition i den andens kultur. Tyskland er ikke 12 års nationalsocialisme; Tyskland har sandsynligvis også det største antal store videnskabsmænd, opfindere, digtere. Hvis

man genopliver dem, og dernæst relaterer til Kina, den fem tusinde år gamle nation med Konfucius, Mencius; med mange perioder, hvor Kina var verdens førende nation, faktisk helt frem til det 15. århundrede. Vi relaterer til Indien, ikke ud fra standpunktet om den nuværende fattigdom i nogle egne af Indien, men som en af de største civilisationer; de vediske skrifter, Upanishaderne, Gupta-perioden, den indiske renæssance i slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede, Tagore. Det samme med Rusland. Rusland har en storslået historie, med ikke blot Pusjkin og andre store digtere, men også med videnskab. Vi må simpelt hen fokusere på hele menneskeheds store præstationer, og så kommunikere dette og bygge en ny renæssance ud fra det. Jeg mener, at det er lige så meget inden for rækkevidde, som at den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen. Hvis vi kommer igennem den kommende periode, som altså er krakket, genindføre Glass/Steagall, vende tilbage til politik efter Hamiltons principper, gå med i BRIKS, få en gældskonference for Grækenland og hele Europa, og så gå med i den Nye Silkevej; hvis vi gør det, så vil vi, om et par år, se tilbage på denne periode og sige, hvor var vi dumme, at vi ikke foretog dette spring noget før. Nu læser folk, de studerer, de nyder at være skabende, de distribuerer det og viderekommunikere det til deres børn.

Det beror alt sammen på den aktuelle periode, det er ligesom en prøve for civilisationen; vi kunne miste alt, det kunne ske, at vi ikke mere vil eksistere. Men hvis vi arbejder sammen for denne eksisterende plan, der allerede er i færd med at blive virkeliggjort af mere end halvdelen af menneskeheden, kunne vi få en ny renæssance, der er skønnere end nogen af fortidens renæssancer. Og jeg ønsker, at I virkelig skal have forestillingsevne; hvordan ønsker I, at verden skal se ud om hundrede år? Og så hjælpe os med at kæmpe for at virkeliggøre det.

SPØRGEREN: Blot et tillægsspørgsmål: er det korrekt at sige,

at vi er i krig inden for et år?

ZEPP-LAROUCHE: Faren er der lige nu. Det er derfor, min mand bliver ved med at sige, at Obama må fjernes fra embedet ved forfatningsmæssige midler. Grunden til, at jeg nævnte isbjerget, at man kun ser den øverste del, og ikke den nederste; hvis man ser tilbage på historien, og man skriver Anden Verdenskrigs historie, så ser man, at der var en stor del, der lå under vandet, som var diplomati, efterretninger, hemmelige efterretningstjenester, alle mulige processer, som man ikke ser; og jeg har en klar mistanke om, at der bag alle disse skandaler, der nu rammer Obamaregeringen, er et engagement fra nogle institutionelle kræfter i USA, der ønsker at stoppe 3. verdenskrig. Det er min [overbevisning] – jeg har ikke bevis for det, men jeg tror, at hvis man ser tilbage på, hvordan historien fungerer, så bruger folk undertiden en skandale til at standse noget, som de ikke har modet til at sige højt og ligeud. Jeg ser i øjeblikket en stor uro – f.eks. pressekonferencen om de 28 sider, som Rand Paul afholdt sammen med kongresmedlemmerne Walter Jones, Massey og Lynch, og familierne til ofrene for 11. september, og så Bob Graham, senatoren, den tidligere leder af Kongresundersøgelseskomiteen for 11. september var der også; det fik pressedækning over hele USA og internationalt. Når det først begynder at ske, så kan det ikke stoppes. Hvorfor er det så vigtigt? Fordi man så kommer frem til de virkelige årsager til terror, finansieringen af terror. Man må genoverveje hele den aktuelle politik, som f.eks. Irak, baseret på løgne; Afghanistan, baseret på løgne; Libyen, totalt løgn; Syrien, totalt løgn. Alt dette vil blive undersøgt, og folk vil sige: Vent lige et øjeblik. Var disse krige, baseret på løgne, virkeligt fremmede for amerikanske interesser? Eller var de det modsatte? Forårsagede halshugningen af én terrorist ved magt ikke, at der opstod 30 nye? Burde vi ikke have en helt anden fremgangsmåde, og hvis USA ville gå med i BRIKS og den Nye Silkevej, kunne vi gå sammen med Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, Syrien, og så kunne vi udvikle Mellemøsten, og så

ville man udtørre terroren. Hvis man blot fortsætter med at bombe, vil det skabe mere kaos og mere ... Så man må have et komplet overblik over det hele, og det kunne ske i de næste uger og måneder.

SPØRGER: Om sandsynligheden for 3. Verdenskrig: USA sendte en militærenhed ind i Ukraine for at være rådgivere for de ukrainske nazister, der har magten, og denne militærenhed var 173. Luftbårne, 'De skrigende ørne'. Rent historisk sender man ikke 'De skrigende ørne' ind, med mindre man har til hensigt at kæmpe. Sidst, de blev sat ind, var i den sydvietnamesiske republik for at rådgive dem, og I ved, hvad det førte til. Dette er blot en kommentar til sandsynligheden for 3. Verdenskrig; det er en reel trussel.

3.35.15

ZEPP-LAROCHE: Jeg mener, at denne idé med en win-win-strategi, som Kina har sat på dagsordenen, virkeligt er måden at overvinde det på, for når man først har – det er derfor Schiller Instituttet og EIR udgav denne nye rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som virkeligt er idéen om den fælles interesse for alle. Det er sådan, man overvinder geopolitik, og jeg mener, at det faktisk er konceptet, at hvis man begynder med menneskehedens fælles interesser, kan man reorganisere alle institutioner til at tilpasse sig til det. Når man først har en Verdenslandbro, vil man få en ny sikkerhedsarkitektur, som slutteligt vil have til følge, at forsvar bliver unødvendigt. For hvis man arbejder sammen – vi skulle være i stand til at blive atomvåbnene kvit ved enten at fjerne dem eller gennem våben, der bygger på nye, fysiske principper, hvilket var SDI (Strategisk Forsvarsinitiativ), som Lyndon LaRouche promoverede, og næsten fik gennemført, for nogle og tredive år siden.

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at vi har nået et punkt i

menneskehedens historie, hvor vi enten foretager dette spring, eller også vil vi ikke eksistere. Der bliver ikke endnu en lille krig ... jeg tror, at vi er ved et punkt, hvor vi enten foretager et evolutionært spring til det nye paradigme for menneskehedens fælles mål, eller også er det efter al sandsynlighed ikke værd at diskutere, hvad der bliver tilbage.

...

(Helga om princippet om én menneskehed)

Jeg taler faktisk ikke om en ny organisation; jeg taler om et nyt princip. Et princip, som på en vis måde er idéen om, at man har nationale interesser imod andre nationers, eller grupper af nationers, interesser. Det er en udlevet idé. Vi må gå over til den idé, at der kun er én menneskehed, og at denne ene menneskehed kun har én interesse. Vi må se på det, lige som astronauterne, som den blå planet ude fra rummet, uden for planeten, og de siger alle det samme, kosmonauter, taigonauter, astronauter; de kommer alle sammen hjem med den samme oplevelse, de siger: Min Gud, vores planet er så lille i det enorme Solsystem, i en endnu større galakse, og der er milliarder af galakser der ude, som vi næsten intet ved om. Så hvorfor ikke arbejde som én civilisation og forsvare denne blå planet i dette ekstremt store univers og forsøge at forstå, hvordan vi som art kan overleve? For den menneskelige civilisation er skrøbelig. Geofysikere fortæller os, at, i universets historie opstod mennesket blot ét sekund før midnat, og det vil forsvinde ét sekund efter midnat. For når Solen ophører med at fungere, om to milliarder år, eller vi rammes af asteroidenedslag, så er det farer, der kunne eliminere os pga. farer fra rummet. Vi fastholder, at dette er en tåbelig idé, for argumentet imod disse mennesker er, at det ville betyde, at Beethoven har komponeret forgæves, eller Schubert eller Schumann, Bach, Mozart; og det er en uacceptabel idé. For hvordan kan man have en sådan skønhed i musik, der forsvinder? Så vi må tænke på, at vi skal være den udødelige art. Vi skal være den første art – og vi ved jo

ikke, om der er andre arter et sted, vi har ikke mødt dem – men på nuværende tidspunkt er vi den eneste, skabende art. Vi må sørge for, at vi nu gør det rigtige, så vi kan eksistere om to milliarder år, ti milliarder år, eller i al evighed. At tænke sådan; tænk ikke på små spørgsmål, tænk på store spørgsmål. Det er det, der gør os til mennesker; intet dyr har nogen som helst idé om fremtiden. Hvis man siger til sin hund, at i morgen vil vi gå en tur, så vil hunden løbe hen til døren og 'sige' gå en tur! Den har intet begreb om, at, i morgen er i morgen. Den hører 'gå tur', og så vil den gå tur nu. Hvis man siger til sin hund, at man vil give den en dejlig steg til dens fødselsdag om tre måneder; det er bare ærgerligt!

...

(Helga om en positiv bevægelse for fremtiden)

3.44.00

Jeg vil gerne sige, at det, vi har brug for i USA, og de fleste andre steder i verden, er en massebevægelse for udvikling. De fleste mennesker har et spørgsmål, som de kan lide at kæmpe IMOD – det er nyttigt, og det bør ske – men jeg mener, at det, vi virkeligt har brug for, er en massebevægelse for fremtiden. En massebevægelse for en kulturel renæssance, for en global genopbygning af økonomien, for kun, hvis man har en positiv løsning, at man kan løse kriminaliteten, ungdomskriminalitet, pornografi, alle mulige perversionser; man må have en positiv idé.

...

(Helga om betydningen af historie som videnskab)

3.51.20

Jeg vil gøre det ganske kort: Det, der er så fascinerende ved historie, er, at det er en videnskab. De fleste mennesker mener ikke, at historie er videnskabelig. Beviset er, at

f.eks. at Friedrich Schiller var i stand til at gennemskue Habsburg-imperiets forkerte rapporter om Wallenstein og uden historiske optegnelser kunne nå frem til en korrekt vurdering af, hvem Wallenstein var, hvilket først blev bevist af historikere 150 år senere. Med andre ord, så var han i stand til at erkende den nødvendige idé, baseret på den idé, at han allerede havde mistanke om, at kildematerialet var forkert, baseret på, hvem der havde videregivet det. Det er for mig et meget godt eksempel på en evne til forudelse, som gør Lyn i stand til hele tiden at give et begreb et navn, en ny udvikling, hvor han siger, det er dette, og så siger folk flere måneder senere, nå ja, LaRouche var den første til at give det et navn. Der er en enestående overensstemmelse med sindets skabende evner, og så, hvordan historien udvikler sig, hvilket er en videnskab. For mig er der en stor overensstemmelse med Friedrich Schillers skrifter, 'Hvorfor bør vi studere universalhistorie', som jeg virkeligt vil anbefale alle at gå hjem og læse, 'Hvorfor, og til hvilket formål, studerer vi universalhistorie?'. I slutningen siger han, at hvis man forstår den rigdom, vi har arvet fra tidligere generationer, bør det opmuntre og inspirere os alle til at bidrage med noget, således, at når vi forlader livets scene, har vi tilført en rigdom til de kommende generationer. Og det kan vi alle sammen gøre. Det inspirerer os. Det forbinder os med den kæde af generationer før os, der er døde, og det er forbindelsen og broen til fremtidens generationer, hvis vi organiserer vores liv på en rig måde, så vi bidrager til civilisationens fremskridt. Det er i realiteten meningen med historie på en ikke-akademisk måde.

...

Nicolaus Cusanus' mission: BRICS og en ny, international orden for menneskeheden.

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche.

Lyder det ikke som sund fornuft? Giver det ikke mening, at alle disse lande slutter sig sammen, overvinder fattigdom, overvinder sygdom, har en fælles fremtid ... at forsvare vores menneskehed imod alle farer og definere den næste fase og epoke i menneskets evolution ...?

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche: Spørgsmålet om Tysklands rolle

15. mrs. 2015 – Det prisværdige bidrag, der kommer til udtryk i den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers tale den 12. marts, 2015, opfylder ikke desto mindre ikke de afgørende træk, der faktisk kræves. Disse fremlægger jeg derfor, som følger:

Fakta er, at betingelserne på den beboede planet, Jorden, har nået et punkt, hvor idéen om den beboede planet, i sin helhed, må respondere til Johannes Keplers principper, som, faktisk universelt, skal tages i betragtning som den korrekte idé om

den måde, hvorpå planeten i sin helhed skal organiseres.

Et overblik over de øjensynlige traditionelle idéers gamle vaner lever ikke op til dette kriterium, endda i katastrofal grad. De europæiske traditioners nuværende, nominelle standarder er ikke længere i overensstemmelse med mønstret for hverken de øjensynlige »traditionelle« eller andre medier. Det, der på det seneste har været de traditionelle standarder for politisk-økonomisk udtryk, har den uheldige virkning at kræve, at betingelserne for et moderne system for praksis skal være underkastet udtryksformer, der er fastlåst i nutidige former, men som rent faktisk, i deres natur, nu er værre end de forældede.

Jeg forklarer, som følger:

Den nuværende, finansielle praksis' ondskab

Den finansielle praksis, der for tiden har været den dominerende i USA og Europa, har på det seneste, i al korthed, beroet på standarder, der er ren åger, som illustreres af virkningerne af en generel praksis for en rent finansiell praksis, som værende baseret på finansiell åger som sådan. Især har udtryk for ren finansiell spekulation som sådan taget overhånd over det, der var de faktiske, relative fysiske værdier i en opadgående tendens inden for virkelig, fysisk produktion.

Praksissen med evindeligt successivt reducerede videnskabelige rater af menneskelig produktivitet per person, i relation til nominelle, overvejende spekulative produktionsomkostninger, for begges vedkommende med hensyn til nettoresultatet pr. person, i Europa og USA, eksemplificerer den tilsvarende, faktisk parallelle nedgang i både standarden for

husstandsindkomster, såvel som også i nettoproduktiviteten per person. Historien omkring et hundrede års generelle tendens, med hensyn til den faktiske, fysiske nettoproduktion, som er kommet til udtryk, siden begyndelsen af den forringede nettoproduktivitet pr. person, identificerer den triste sandhed omkring den generelle, relative nedgang i energigennemstrømningstæthed, i produktionsprocessen, per person, hos den generelle befolkning i det transatlantiske område, per person, der tilsammen har frembragt et brændende begær efter term nukleart mord over hele planeten.

De kollapsende rater af nettoproduktionen af de virkeligt fysiske værdier, i tendensen i de amerikanske og europæiske økonomier, bevidner således rent faktisk de ægte, relative værdier. Det drejer sig især om den nedgang, der har været i raterne af den menneskelige nettoproduktivitet per person, som er blevet påvirket af nedgangen i den fysiske produktivitet per person gennem den stadigt accelererende forringelse af den nødvendige provision af en generel rate af øget, menneskelig produktivitet, per person.

Eksemplet med Kinas himmelstormende fremskridt i dag, og de hermed relaterede, opadgående fysisk-økonomiske elementer af Kinas relativt enestående præstationer, er nu især vedkommende.

Udfordringen fra Kina

Kina er i øjeblikket enestående på grund af sine aktuelle, progressive præstationer i rummet i vort Solsystem. Dets præstationer i denne henseende, både med hensyn til Månens rolle og hermed relaterede spørgsmål, udgør implicit også et punkt af afgørende interesse for dets forbindelse med de enestående præstationer, der hidtil er kendte og dem, der er udsigt til, i forbindelse med dets opdagelse af de mest afgørende træk ved selve Solsystemet. De nuværende

karaktertræk, der eksisterer i menneskehedens relation mellem udviklingen af samfundet, og Solsystemets relation til menneskehedens egen udvikling, må anses for at være indbyrdes forbundne for skabelsen af fremtiden, ikke så meget med hensyn til det enkelte individ, men for menneskehedens fremtidige behov. Således er det dødelige, menneskelige individ delagtig i en mission for skabelsen af fremtiden, ligesom også Jeanne d'Arcs mission, og hendes efterfølgere Nicolaus Cusanus' og Johannes Keplers mission, var det. Deres skæbnemæssige bestemmelse af menneskehedens nu aktuelle fremtid ligger ikke i menneskets faktiske kødelige eksistens, men i det faktum, at mennesket dengang havde en nødvendig, fremtidig eksistens. Det afgørende i dette spørgsmål er ikke, hvad det menneskelige individ har opnået, men er skønheden af det, som det menneskelige individ har kæmpet for, skulle blive opnået. Den fremtidige mission af enhver, der tjener sagen om sin egen eksistens, ligger inden for den fremtid, som deres eksistens udtrykker gennem og for menneskehedens mission, sådan, som det var frugten af geni såvel som af martyrium, og sådan, som det i denne forbindelse også gælder for Kina, i dag.

Den nuværende valgmulighed for hele den værdige menneskehed ligger i det væsentlige i at skabe en bedre fremtid for hele menneskeheden, i muligheden for at virkeliggøre den tilsyneladende umulige nødvendighed, som udgør de sødeste af de opnåede drømme, som menneskeheden har opnået: for erkendelsen af, at hele menneskehedens fremtid, er det tilsyneladende umulige.

[Se LPAC-flyveblad her](#)

Lyndon LaRouche: Referencepunktet for at forstå nutidens historie er Jeanne d'Arc, Nicolaus Cusanus og Johannes Kepler

10. mrs. 2015 – Under diskussioner med kolleger i søndags understregede Lyndon LaRouche, at den eneste måde, hvorpå vores nutidige historie kan forstås og en politik for fremtiden kan fastlægges, er at begynde ved Jeanne d'Arc som referencepunkt, og den Renæssance, der, som respons på hendes helligelse til sandheden, blev skabt af Nicolaus Cusanus og hans efterfølger, Johannes Kepler.

Den amerikanske Revolution, Den amerikanske Forfatning og Hamiltons Amerikanske, økonomiske System er alle produkter af denne dybtgående transformation af det menneskelige liv, det menneskelige, mentale liv, der indledtes af Jeanne d'Arc.[1]

Den eneste måde, hvorpå verden kan reddes i dag, er ved at gå tilbage til denne Renæssance og fuldføre den mission, som Jeanne d'Arc påbegyndte.

Hvis man ikke forstår Keplers princip, ved man intet om, hvordan det menneskelige sind virker. Det er ikke et spørgsmål om at reformere det eksisterende system, eller erstatte noget inden for dette system; man må skabe noget nyt. Og for at gøre dette må man fuldstændigt gå tilbage til Keplers mentale grundlag.

Som Lyndon LaRouche erklærede lørdag, 7. marts, er der meget få mennesker i USA, der kender denne historie og dette princip.

I denne sammenhæng identificerede han det faktiske problem i Washington, D.C., og hvorfor de fleste kongresmedlemmer er så korrupte og feje.

»De fleste kongresmedlemmer har ingen viden om, hvad principperne er. De fleste kongresmedlemmer har ingen forståelse af, hvad menneskehedens mission er. De har ingen evne til at forså den mission, som de skal udføre. Man må rense ud, eller udrense det meste af Kongressen, hvis man vil redde USA, redde civilisationen. Jeanne d'Arcs eksempel er en af de mest gavnlige og effektive måder at formidle dette på.«

Som LaRouche fortsatte:

»Selve meningen med eksistensen af vores Forfatning er baseret på Jeanne d'Arc som præcedens. Det er Den amerikanske Forfatning! Det er den sande Forfatning for De forenede Stater. Og det er, hvad folk burde være mere opmærksomme på, og det haster. For de ved ikke, hvad meninger med det menneskelige liv er. De ved ikke, hvad formålet med det menneskelige liv er, med mindre de forstår det, der udgår fra historien om Jeanne d'Arc.«

Som LaRouche påpegede:

»En anden måde at sige det på; Jeanne d'Arc-historien, som ikke er Jeanne d'Arc-historien. Det er et bestemt øjeblik i historien, der har en fuldendelse. Det er Den amerikanske Revolution, faktisk, det er det samme.«

Tidligere havde LaRouche henvist til, at hendes rolle i historien var uafsluttet. Det er denne manglende afslutning, der må definere vores mission i dag.

Det er vores mission at fuldende det ufuldendte i Jeanne d'Arcs mission. Det er den mission, der, som LaRouche erklærede,

»implicit er givet os gennem sådanne eksempler som Jeanne d'Arc.«

Lyt også til: Webcast 9. marts:

[LaRouchePACs Komite for Politisk Strategi diskuterer Jeanne d'Arcs fortsatte mission i vores politiske arbejde i denne, for verden så alvorlige tid ...](#)

Se også:

Schiller Instituttets Specialrapport, juli 2013: [Helga Zepp-LaRouche: 'En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer'](#)

Nyhedsorientering, juli 2013: [Lyndon LaRouche: Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare](#)

LaRouchePAC: [Johannes Keplers 'Harmony of the World'](#)

LaRouchePAC: [Johannes Kepler's 'Astronomia Nova'](#)

[1] Se: 10. marts: »Hvad er meningen med det menneskelige liv? Hvad var Jeanne d'Arcs og Nicolaus Cusanus' mission?«

Hvad er meningen med det

menneskelige liv?

Hvad var Jeanne d'Arcs og Nicolaus Cusanus' mission?

... For det er kun gennem erkendelsen af det oligarkiske princip som en virkelig, ond kraft, samt forpligtelsen til ikke at tillade dette at ske, at civilisationen er blevet reddet før, i fortiden, og som kan redde civilisationen nu, igen. Det eksempel, som hr. LaRouche har nævnt en del på det seneste, er forbindelsen mellem Jeanne d'Arc og Nicolaus Cusanus. Hr. LaRouche har understreget, at, på trods af drabet på Jeanne d'Arc for hendes fjenders hænder, så var det denne begivenhed, der i betydelig grad bidrog til udkrystalliseringen af det, vi nu kender som Den europæiske Renæssance, der fødtes ud af Nicolaus Cusanus' indsats.

Download (PDF, Unknown)

Planter Obama en begrænset atomkrig i Eurasien og Vesteuropa?

28. feb. 2015 – Den 25. februar advarede Lyndon LaRouche, under diskussioner med sine medarbejdere, mod at afvise advarsler om en truende atomkrig med det argument, at ingen i fuldt alvor ville overveje en sådan krig, fordi den jo ville føre til menneskehedens udslettelse. »Denne idé om en atomkrig

er ikke helt, som Obama eller hans strateger forestiller sig.« Planlæggerne af en sådan konfrontation ønsker sikkert ikke at føre verdenskrig over hele planetens territorium, men ville forsøge at begrænse atomkrigen til Eurasien og Vesteuropa.

»De ønsker en bestemt del af verden, i den transatlantiske region, som arena«, sagde LaRouche, for at »være tilskuere til ødelæggelsen af resten af verden ... Faren truer hovedsageligt Vesteuropa og Eurasien. Jeg siger ikke, at det vil ske, men det er det mest sandsynlige. Sandsynligvis ville det ikke ramme USA så hårdt, selv om det også ville ramme her, med det ville ramme Eurasien hårdt. Det er i dag temmelig sandsynligt.«

Mange mennesker skulle angiveligt have fejlagtige forestillinger om en stor atomkrig, og det måtte man ændre på. En sådan krig ville forløbe anderledes, end de fleste mennesker tror. »Selvfølgelig vil enhver, der forsøger at gennemføre en sådan operation, som de anglo-amerikanske magter, gå meget forsigtigt frem, så den fulde kraft af et angreb kun rammer det eurasiske territorium.«

Formodentlig er der ingen, der har til hensigt at sprænge hele planeten i luften. Det kan vel næppe være den mulighed, som den transatlantiske krigsfraktion ønsker. »Men de kunne snuble ind i det. Det er en kendsgerning, som man må tage i betragtning. Der kunne også ske noget andet; men den eurasiske option er den mest sandsynlige.« Herved ville to tredjedele af verdens befolkning sandsynligvis blive udslettet. »Men de ville sikkert have et område, hvor de fortsat kunne agere, om end med en stærkt reduceret befolkning i den transatlantiske verden.« Dette kaldte LaRouche »Zeus-optionen«, en hentydning til den græske gud, der foragtede mennesker.

Dette scenario må forhindres. Man må gøre det klart for »Zeus«, at han ikke selv ville overleve dette folkemord. »Det er min hensigt at redde menneskeheden.« Han ville gøre det klart for folk, hvad de betingelser, under hvilke denne »Zeus-

option« bliver umulige at gennemføre, er.

Indikationer på forberedelserne til en atomkrig

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en dag senere i sit ugentlige webcast grundene til sin mands indtrængende advarsler om den planlagte atomkrig i Europa og Asien. »Det er ganske vigtigt, at alle folk, der besætter en betydningsfuld post, og som udtaler sig imod konfrontationen med Rusland, systematisk bliver jaget fra deres post eller får munden lukket gennem Watergate-lignende operationer. Det seneste eksempel er den tidligere britiske udenrigs- og forsvarsminister, Malcolm Rifkind[1], der som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedskomite »havde en meget betydningsfuld position i det britiske parlament.«

Rifkind blev, ligesom den tidligere indenrigs- og udenrigsminister Jack Straw, offer for en overlagt fælde, en såkaldt »Sting-operation«: Journalister fra avisen *Daily Telegraph* og Tv-kanalen *BBC4* havde udgivet sig for repræsentanter for en Hongkong-virksomhed, optaget samtalen i hemmelighed og efterfølgende rejst anklage om, at Rifkind og Straw kunne bestikkes. Begge trak sig meget hurtigt tilbage pga. anklagerne.

Dette skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at optrappe situationen i Ukraine ved at levere våben til dem. Helga Zepp-LaRouche henviste til det samtidige besøg i USA af den tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende ledende medlem af Ukraines Rada (Øverste Råd), Andrij Parubij. Han holdt møde i Washington med viceudenrigsminister Victoria Nuland[2], senator John McCain, den republikanske formand for Kongressen John Boehner og repræsentanter fra Pentagon, for at hverve våbenleverancer fra USA til Ukraine. Parallelt hermed havde den ukrainske præsident Petro Poroshenko besøgt IDEX-våbenmessen i Abu Dhabi og der indgået aftaler om

våbenleverancer fra Emiraterne til Ukraine. Eftersom der ikke findes nogen våbenindustri i Emiraterne, kommer disse våben selvfølgelig andre steder fra.

For Moskva ville våbenleverancer fra USA til Ukraine udgøre den »røde streg«, hvis overskridelse ville gøre en direkte militærkonfrontation uundgåelig.

En yderligere vigtig indikator for eksistensen af sådanne krigsplaner er præsident Obamas ordrer om at modernisere det amerikanske atomvåbenarsenal: »Man vil måske erindre sig, at præsident Obama under valgkampagnen i 2008 gentagne gange lovede, at han ville skære kraftigt ned på atomvåbnene, og hvis man ser på det i dag, så er det nøjagtig det modsatte, der sker.« Obama har sat et moderniseringsprogram i gang for alle atomvåben, »til et samlet beløb af en billion dollar – det er nu engang ikke peanuts«.

Særlig bemærkelsesværdigt er moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa. Flere forfattere har påpeget, at, på grund af logikken i en atomkrig »vil, i tilfælde af, at det skulle komme dertil, alle våben blive sat ind, eller man vil i det mindste forsøge at sætte alle våben ind. For den, der ikke gør det, er den, der vil blive udslettet«.

Derfor giver det ingen mening på nuværende tidspunkt at modernisere de taktiske atomvåben, der er opstillet i Holland, Belgien og Tyrkiet. Men det er netop, hvad der sker. De nye B-61-atomvåben, der skal erstatte de forrige, har en mindre last, men en større rækkevidde, »og de udviser også i ganske farlig grad forskellen mellem atomvåben og konventionelle våben«. Det kan man også se i forbindelse med de øvrige udviklinger: Såvel Rusland som Kina har hele tiden protesteret mod USA's globale missilforsvarssystem. Moskva har altid vurderet det til at være en førsteangrebskapacitet imod Rusland. Den amerikanske militærdoktrin »Prompt Global Strike« er ligeledes baseret på den idé, at man ved hjælp af Stealth-teknologien og lignede teknologier kan undvige modstanderens

luftforsvar og dermed flyve dybt ind i modstanderens territorium og udbombe hans gengældelseskapacitet. Hertil kommer NATO's udvidelse mod øst, som EU også må regnes med i, »da de jo også har militære traktater, der er struktureret fuldstændig på samme måde som NATO«, såvel som også den seneste tids fremskudte placering af våben og tropper fra USA og NATO i Baltikum og Østeuropa – Polen, Rumænien og Bulgarien.

I denne forbindelse påpegede hun advarslerne fra den amerikanske militæranalytiker Jack Lang. Han taler på sin website om en »omvendt Cubakrise« – med den væsentlige forskel, at man ikke, som i Kennedys tilfælde, kan forvente, at Obama vil afstå fra denne provokation, og at der heller ikke findes nogen struktur, der ville gøre det muligt, men at en optrapning tværtimod er forprogrammeret.

Alt har tilspidset sig i en sådan grad, understregede fru Zepp-LaRouche, »at jeg virkelig mener, det kan gå galt, hvis vi ikke hurtigt kommer væk fra denne kurs«. Hun har kontakter til mange militære eksperter i hele verden, og det kunne virkelig være, at folk tænker, at man ville kunne føre en krig i Europa, »der også omfatter Rusland og Kina, altså Eurasien, men ikke USA's territorium ... Det er naturligvis noget, der er mere foruroligende for os i Europa end idéen om en generel atomkrig – selv om der i sagens natur ikke er nogen, der ved, hvad der vil ske, og om der dog ikke er tilstrækkeligt med atomvåben spredt over hele verden til, at det kunne føre til menneskehedens udslettelse«. Det er en virkelig akut fare.

Vi må fremtvinge en offentlig debat

Helga Zepp-LaRouche fortsatte: »På vores hjemmeside[3] har vi en liste med henved 20 artikler, som er fremkommet i den seneste tid, og som alle beskæftiger sig med dette spørgsmål, og jeg må blot endnu engang sige: Alle, der gør sig tanker om

menneskehedens fremtid, har virkelig pligt til at læse disse artikler og sørge for, at der kommer en debat om det.«

Hun understregede: »Jeg mener, at vi må stille det krav, at disse amerikanske atomvåben på tysk territorium omgående fjernes. Det er det mindste, der må ske, og vi må virkelig udbrede dette krav. For det er faktisk en tragisk situation: Da vi havde krisen over mellemdistanceraketterne i 1980'erne, var der hundrede tusinder af mennesker, der gik på gaden for at protestere mod krig ... I dag er vi meget tættere på en krig, og ingen mennesker – eller så godt som ingen – taler om det.«

I sine analyser påpeger Lyndon LaRouche, at vi må have en grundlæggende nytænkning i befolkningen for at mobilisere den: »Vi må have en ny renæssance. Vi forstår, hvordan den menneskelige art opfører sig. Vi forstår dens potentiale for det onde, såvel som for det gode, og vi må skabe et instrument, der kan bevirke det, der må gøres for at forhindre en masseudslettelse af den menneskelige befolkning. Vi må skabe en ny form for orden, en ny form for renæssance i samme ånd som den renæssance, Nicolaus Cusanus[4] skabte ...

Hvordan kan vi forene menneskehedens kræfter på en sådan måde, at de selv beslutter sig til at forhindre disse rædsler? De må overtage ledelsen. For at afvende sådanne rædsler, må man give alt, og handle i fællesskab, for at disse forfærdelige ting ikke skal ske.«

Man må se på renæssancens idéer. Europa har længe ventet på at befri sig fra Zeus' forfærdelige herredømme. »Det er altså en strategisk kraft af en ganske særlig art. Det er en særlig kraft, der kun træder i kraft meget, meget sjældent i menneskehedens historie. Og det er virkelig godt, at den gør det.«

Denne artikel er skrevet af Alexander Hartman, redaktør for den tyske avis Neue Solidarität, som er organ for Bürgerrechtsbewegung Solidarität, LaRouche-bevægelsens

tyske søsterorganisation og tysk politisk parti med Helga Zepp-LaRouche som formand.

Titelbillede: Fresko i Kirche St. Michael i Bamberg, Tyskland, over dødens filosofi

[1] Se artikel [her](#)

[2] Se [EIR FOKUS: Vil Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?](#)

[3] Se [BüSo-hjemmesiden](#)

[4] Se Specialrapport: [En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer](#)

Helga Zepp-LaRouche: En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer

Specialrapport juli 2013: Grunden til, at denne særlige mand er så usædvanlig vigtig, er, at det var hans idéer, der gav den skønne, Italienske Renæssance, Firenzes Gyldne Renæssance, et endnu mere ophøjet udtryk, fordi han var det største af alle de genier, der fandt sammen på den tid. Det var denne utrolige, fantastiske eksplosion af menneskelig kreativitet, der kom frem i denne Renæssance, der formåede at besejre det fjortende århundredes mørke tidsalder. Og mere end nogen sinde tidligere er det presserende nødvendigt at studere dette

eksempel fra Den gyldne Renæssance for at finde nøglen til at besejre nutidens mørke tidsalder.

HZL En Hyldest til Nicolaus af Cusa pdf

Lyndon LaRouche: Hvis menneskeheden ikke opfylder sine skabende forpligtelser, er der ingen kraft, der gør Solsystemets eksistens umagen værd

16. feb. 2015 – Under diskussioner søndag aften fremhævede Lyndon LaRouche [Schiller Instituttets arrangement på Manhattan søndag, den 14. feb.\[1\]](#), som en total succes og understregede, at det er af afgørende betydning, at materialet præsenteret ved begivenheden, med hovedtale af Helga Zepp-LaRouche, cirkuleres i sin helhed i USA og internationalt.

For det andet understregede han, at alt for mange mennesker befinder sig en drømmetilstand til, at de er i stand til at tænke seriøst. Folk må se at stå ud af sengen og holde op med at gå søvne.

I den kommende uge konfronteres menneskeheden med to kriser, som det er dårligt forberedt til gennem den kendsgerning, at

for mange mennesker ser på menneskelige væsener som dyr, snarere end at se på menneskelige væsener sådan, som Johannes Kepler så på menneskeheden, nemlig, at de har missionen og evnen til at udvikle Solsystemet, af hvilket menneskeheden samtidigt er afhængig.

Fra og med midnat den 15. februar trådte en våbenhvile i kraft i Sydøstukraine. Hvis denne våbenhvile ikke holder, står verden og vakler på kanten af atomar udslettelse. På trods af Barack Obama og Victoria Nuland, hvis nazister – som Sektor Højre og Azov-battaljonen – har forpligtet sig til at overtræde våbenhvilen, talte Hollande, Merkel, Putin og Poroshenko med hinanden søndag og har planlagt at fortsætte diskussionen mandag, fordi de ved, at Minsk-aftalen måske er menneskehedens sidste chance.

Mandag vil også repræsentanter fra Grækenland mødes med Eurogruppen i Bruxelles. Med opbakning fra mere end 60 % af den græske befolkning vil de stå fast på modstanden mod en fortsættelse af nedskæringspolitikken, der medfører folkemord, og som blev påtvunget den græske befolkning af Trojkaens EU, ECB og IMF.

Søndag aften demonstrerede flere end 20.000 grækere i Athens gader foran parlamentet med temaet: »Det græske folk imod nedskæringspolitik.«

Disse to kriser er blot de mest umiddelbare, der konfronterer menneskeheden. Kriserne, der truer menneskeheden, vokser med hastigt tempo.

Lyndon LaRouche understregede, at vi er kommet til afslutningen af dette øjeblik i historien, og at fylde den sidste sprække af denne historie op er en fejltagelse. **Det, der behøves, er et nyt koncept, som de fleste ikke er fortrolige med, fordi de fleste menneskelige væsener ikke ved, hvad forskellen på dyr og mennesker er.**

Intet dyr ville nogensinde kunne mestre Solsystemets love.

Intet dyr har nogen idé om, at dets blotte eksistens er afhængig af Solsystemet, eller at det har et ansvar for at udvikle Solsystemet. Udelukkende kun mennesket er i stand til at have en sådan idé, og det har evnen til at udøve et sådant ansvar.

Når man ser på det fra dette standpunkt, hvordan kunne da noget menneske tolerere oprustningen af nazister i Ukraine? Hvordan kan noget menneskeligt væsen støtte det folkemord, som gennemføres af Trojkaen imod Grækenland og andre steder? Hvordan kan noget menneskeligt væsen tolerere, at Victoria Nuland ikke omgående bliver fyret for de forbrydelser, hun har begået i Ukraine, for ikke at tale om Libyen? Hvordan kan noget menneskeligt væsen tolerere, at Barack Obama har præsidentembedet i USA? Hvordan kan noget menneskeligt væsen tolerere vekselenerne i Wall Streets tempel for Mammon?

Mennesket er ikke et dyr. Mennesket har en guddommelig mission om at opbygge en massebevægelse for udvikling, ikke blot på denne planet, men i Solsystemet som helhed.

Som LaRouche understregede søndag, så har vi ikke meget tid. Civilisationen kunne befinde sig på randen af udslettelse. Vi må inspirere folk til niveauer, de aldrig før har berørt, og det kan gøres.

I dette lys påpegede LaRouche, at nøglen til ikke alene menneskehedens fortsatte eksistens, men også til opfyldelsen af dens natur og mission som menneske, og ikke dyr, er Johannes Keplers forståelse af Solsystemet. Følgende bemærkninger fra LaRouche tirsdag, den 10. februar, går direkte til sagen:

*»Man må tænke på **Nicolaus Cusanus**, implicit, som opdageren af princippet om Solsystemet, og før ham var der ingen, som vi er bekendt med, der har forstået princippet for Solsystemet. Solsystemet er det system, som vi lever under. Vi er afhængige af Solsystemet, fuldstændigt, og derfor må vi have en*

menneskelig forståelse af, hvad Solsystemet betyder. For Solsystemet har visse egenskaber, som normalt ellers ikke findes i Solsystemet! Og det denne egenskab ved Solsystemet, Keplers forståelse af Solsystemet, som er nøglen til forståelsen af menneskeheden. For muligheden af en menneskehed er afhængig af denne faktor. Det er et princip om Solsystemet, det er princippet om Solsystemets blotte eksistens, sådan, som Kepler selv definerede det. Og derfor definerer det princippet om menneskeheden, som findes i definitionen af Solsystemet, som Kepler definerede det. Menneskeheden lever nu i et Solsystem, og Solsystemet udvikler sig under alle omstændigheder, vi ved, at det udvikler sig; vi forstår ligeledes, hvis vi forstår problemet, så forstår vi, at vores eksistens afhænger af dette princip, af Keplers princip. I modsat fald fungerer det ikke.

Spørgsmålet er, hvad er menneskehedens evne – individets evne og menneskehedens evne generelt – til at skabe en forandring i Solsystemet i overensstemmelse med Keplers principper. Dette er det eneste, der gør, at Solsystemet har nogen værdi. Menneskets succes med hensyn til at håndtere spørgsmålet om Solsystemet er den eneste sandhed, der findes for noget som helst i Solsystemet.

Menneskeheden er den afgørende institution, af hvilken selve meningen med Solsystemet afhænger. Uden princippet om Solsystemet, som vi kender det i dag, ud fra standpunktet om fysisk videnskab og relaterede ting, så vel som andre ting, hvis menneskeheden ikke udøver funktionen som menneskehed, som en skabende kraft, så er der ingen kraft, der gør Solsystemets eksistens umagen værd.«

[1] Helga Zepp-LaRouche begynder ved ca. 36 min.

EIR: Hamiltons New York

9. jan. 2015 – Se ikke hen til Washington, D.C., for lederskab i den intensiverende politiske krise i USA. Nationens hovedstad er endnu engang centrum for Konføderationen, en rede af bøller, sykofanter og særinteresser, der kontrolleres af Wall Street. Se i stedet hen til New York City, mere specifikt Alexander Hamiltons New York City.

New York City var den politiske smeltedigel, hvortil den unge Alexander Hamilton som teenager netop var ankommet fra De vestindiske Øer i begyndelsen af 1770'erne med den faste beslutning, at han ville skabe historie. Her, i samarbejde med andre patrioter, og i brutal, politisk kamp mod agenter for Den britiske Krone, modnedes hans geni, og han udviklede sine idéer om politisk økonomi, på basis af hvilke Den amerikanske Forfatning og den unge nation er baseret.

I en vis forstand var disse idéer ikke nye. Hamiltons videnskabelige synspunkt kan identificeres som tilhørende den tyske filosof-videnskabsmand Gottfried Wilhelm Leibniz, der igen var fortsættelsen af renæssancetraditionen efter Nicolaus Cusanus og Johannes Kepler – i modsætning til John Lockes, Isaac Newtons, David Humes og Thomas Hobbes elendige sociale kontrakt. Hamilton hævdede, at Naturlig Lov dikterede, at menneskeheden dedikerede sig til det, Leibniz ville have kaldt »lykkens videnskab«, og skabte et politisk system, der bragte mennesker sammen for at opfylde dette formål.

New York City udgjorde en naturlig base for disse idéer. Efter syv års britisk besættelse under Revolutionskrigen var byen ved at vende tilbage til sit livlige handelsliv og under hastig vækst, og tiltrak immigranter, der søgte en chance for at deltage i verdens første, virkeligt republikanske samfund, fra hele verden. Da Hamilton ledede kampen for vedtagelse af

Forfatningen i 1787-88, kunne han regne med støtte fra tusinder af håndværkere og specialhåndværkere, som i hans økonomiske vision så den fremtid, som de tragtede efter for sig selv og deres efterkommere.

Højdepunktet af denne støtte blev vist under en usædvanlig demonstration om morgenen den 23. juli 1788 for at støtte den nye, amerikanske Forfatning. Fem tusind mænd og drenge, der repræsenterede henved 60 fag og professioner, kom, alle iført kostumer og ledsaget af farverige vimpler og bannere, der udråbte den lykke og rigdom, der ville følge i kølvandet på en stærkere, national union. Processionen blev anført af »Frihedens geni« Christoffer Columbus. Håndværkere dominerede de første otte divisioner i marchen, efterfulgt af advokater, købmænd og præster – som vidnede om ikke blot den dybtgående støtte til Forfatningen blandt arbejdere, men også betydningen af de organiserede fagområder i byens samfundsliv efter Uafhængigheden. Efterhånden, som processionen bevægede sig gennem byens centrum, så man, højt hævet over alle andre udstillinger, det Føderale Skib Hamilton. En nedproportioneret fregat med 32 kanoner, 27 fod lang, blev trukket af et forspand på 10 heste. Et banner tæt ved fra skibstømmerne proklamerede:

»Ved dette føderale skib vil vore erhverv genoplives/
og købmænd og skibsbyggere og tømrere vil trives«.

LaRouche-bevægelsen er i øjeblikket engageret i et fremstød for at mobilisere for genoplivelsen af Hamiltons syn på USA, og for at få Amerika til at tilslutte sig andre nationer, der nu vedtager dette syn for deres eget land. New York City er centrum for denne nationale kamp om at dumpe Hamiltons fjender på Wall Street – og genopbygge nationen. Gå med i kampen.

Forslag til fordybelse:

 [Lyndon LaRouche: Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi](#)

Video: ‘Den klassiske revolution’ – Hvem ejer din kultur? Med dansk udskrift

Hvem ejer din kultur? Du gør ikke. Du ejer ikke engang din egen sjæl. Du har solgt din sjæl billigt.

Hvem bestemmer, hvad du lytter til? Du tror, det er dit eget valg? Du er totalt kontrolleret.

http://bitcast-a.v1.sjc1.bitgravity.com/larouche/videos/20110423_classical-revolution-featurette.mp4

Den klassiske revolution.

Af vore kolleger i Schiller Instituttet i Tyskland

Del I: Hvem ejer din kultur?

Harley Schlanger: Hvem ejer din kultur? Du gør ikke. Du ejer ikke engang din egen sjæl. Du har solgt din sjæl billigt.

Hvem bestemmer, hvad du lytter til? Du tror, det er dit eget valg? Du er totalt kontrolleret.

Raymond Björling: De lader nogle unge mennesker, der arbejder på en computer og laver nogle sange på computer, de lader dem tage over, og de er afhængige af disse fyre – de investerer bare nogle penge. Lav noget god musik, siger de, som jeg kan tjene penge på. Det er de store kanoner bag det hele, man ser dem aldrig, men det er de store kanoner, og de tjener milliarder af dollar på det.

Harley Schlanger: Kombinationen af organiseret kriminalitet og britiske finansinteresser vælger et par psykopater til at udvikle deres kultur. Og man vader lige ind i det, går lige lukket i en fælde – ligesom et dyr, ligesom en rotte, der ser et stykke ost i en musefælde, og når denne fælde først klapper, siger man, »Dette er min kultur«. Og man indser ikke, at et usynligt, elektrisk hegn er blevet sat rundt om én, som former den måde, man tænker på.

Helga Zepp-LaRouche: Kongressen for Kulturel Frihed havde frem til sin afsløring, så at sige, i 1967, 120 kulturtidsskrifter i Europa. De spillede en massiv rolle i skabelsen af 'Regiteater', og jeg føler meget stærkt, at denne totalt bevidste kulturelle krigsførelse må standses og vendes, hvis befolkningen skal blive forsonet med sine kulturelle rødder.

Schlanger: Dette er et overlagt angreb på det menneskelige samfund – denne rock/sex-modkultur. Den blev til kulturen, den er ikke længere modkulturen. Og det har ingen mening for folk, så at gennemtæve et menneske på gaden, eller at vende ryggen til sult i Afrika eller sult i Los Angeles – medfølelsen for menneskeheden er der ikke.

Helga: Folk har slet ingen medfølelse mere. For eksempel siger mange unge mennesker: »Afrika? Hvad har det med mig at gøre? Der tager jeg ikke hen.« Medfølelse i denne sammenhæng vil sige at have medfølelse, intellektuelt og emotionelt, med hele

universet og planeten, som den er. Og hvis man ikke kan føle det, så er der noget i dig, som ikke er udviklet. Unge mennesker, i overvejende grad unge mennesker, har en tendens til at forspilde deres liv. Mange fødes, lever og dør uden nogensinde at smage det, som Nicolaus Cusanus kaldte »sandhedens sødme«, blot en enkelt gang. Nogle opdager den ret sent, og begynder så at dyrke en eller anden kreativ aktivitet i en alder af 70; men det er selvfølgelig lidt for sent til virkelig at kunne opnå noget stort.

Derfor er mit råd til unge mennesker, at de skal gøre ligesom Moses Mendelsohn gjorde. Han kom fra en baggrund, der ikke ligefrem opmuntrede til et intellektuelt liv. Moses Mendelsohn tog til Berlin og mestrede inden for ganske kort tid alle områder af viden: musik, historie, filosofi og mange andre ting; og det lykkedes ham snart at blive det 18. århundredes Sokrates, som mestrede alle felter af viden. Det er, efter min mening, en vidunderlig model for unge mennesker at følge, unge, der ikke har haft adgang til disse ting. At de blot siger: »Jamen, jeg er lige så vel i stand til at uddanne mig inden for musik, klassisk musik; jeg kan studere bel canto sang, stor poesi, skuespil, arkitektur og videnskab. Alle disse ting ligger åbent for mig, men kun, hvis jeg er opsat på at gøre det. Jeg ønsker at opdage mit kreative potentiale og fremme det.« Og jo tidligere i livet, man gør det, desto bedre; desto mere tid vil man have til at udvikle det fuldt ud.

Del II: At lancere renæssancen

Helga: Schiller sagde: Hvad skal man gøre, når staten er korrupt, og masserne er apatiske? Hvor kommer forandring egentlig fra? Og Schiller fandt dette virkelig fantastiske svar: at det kun kan ske gennem klassisk kunst. Grundlæggende set er det ved at arbejde med klassisk kunst, at mennesket bliver frit i sit indre; for hvis man studerer komponisters,

digteres og skuespilforfatteres kreativitet, så eftergør man det, eller man kan lære at eftergøre det; og dette muliggør denne frie borger, som tydeligvis ikke var til stede under Den franske Revolution. Derfor mener jeg, at det er kombinationen af begge, men især at arbejde med klassisk kunst, er et meget vigtigt skridt i retning af at besvare dette spørgsmål.

Bel canto: Kunsten at synge skønt

Björling: Vi fødes med det. Alle er født med det. Se bare på et lille barn, det tager en dyb indånding, brystkassen udvides, og så er det stille ... tænker næsten, hvad foregår der; og så kommer stemmen. Den eksploderer. Det er samme måde at tænke på, den samme måde.

Bel canto-teknikken har til hensigt at opbygge eleven til at holde hele livet. Og en god bel canto-teknik giver muligheden for at synge hele sit liv og ens stemme bliver aldrig gammel. Jeg har mødt mennesker, der er omkring 80, og når man taler i telefon med dem, så lyder de stadig, som om de var tyve. Deres stemme bliver yngre og yngre.

Magien i musik og kontrapunkt

Lyndon LaRouche: Det, vi kalder musik, er baseret på to ting: den menneskelige sangstemme, det, som den menneskelige sangstemme kan være, og samtidig på basis af evnen til at kunne give udtryk for den form for idéer, som intet dyr er i stand til at udtrykke, og som er menneskelig skabevne. Menneskeheden er den eneste art, der kan forandre sin adfærd på en skabende måde. Og det, der er skønt og godt for menneskeheden, er at være menneskelig. Det er at være skabende, hellere end at gøre det samme hele tiden.

Daniel Lipton: Musik er naturligtvis en reproduktion af den

menneskelige stemme, og alle disse stemmer går fuldstændig i forening hos Bach. Beethoven nåede højden af sine følelser, og da han ikke kunne komme videre i komposition, prøvede han fugaen, for fugaen var indbegrebet af alle disse følelser.

Schlanger: Det, vi må gøre, er at udvikle menneskers kapacitet til at tænke på måder, der ikke er lineære. Og det er, hvad kontrapunkt, er, når man begynder at føje stemmer til, når man har to stemmer, eller tre, fire, fem eller seks stemmer, der skaber en forøget evne til at fremkalde omskiftelighed, eller forandring, eller et enkeltstående indlæg, om det er anvendelsen af 'lydian interval' i 'cross voice' (at skifte til en anden stemme), i en kanon eller noget tilsvarende, hvor hjernen er nødt til at gå ud over blot at følge en enkel linje.

LaRouche: Og det bedste eksempel på dette er selvfølgelig Bach. Og hvis man vil bruge Bach, ville man tage ting som præludierne og fugaerne, som det bedste eksempel på en skabende kunstner, de har udviklet en idé om veltemporeret musik, som er skabt for at gøre det muligt for folk at blive skabende. Og hvis man ser på, hvordan kompetente mennesker opfører Bachs præludier og fugaer, får man en fornemmelse af, hvad kreativitet er.

Lipton: Dette, at det er nødvendigt, at man lærer dette krævende, det mest krævende, som er fugaen, er væsentligt for enhver musikers udvikling. Og mere endnu for en komponist.

Genopdagelsen af 'Motivführung'

LaRouche: Mozart har altid været et geni, og han havde to faser; der var denne fase før han tog til salonen om søndagen, og efter. Han havde en revolution, da han tog til van Swietens saloner, som Haydn havde gjort. Haydn havde komponeret sin række af kvartetter, baseret på van Swietens indflydelse. Mozart kom ind i billedet, og han gjorde det samme, og skabte

sine kvartetter, som et modsvar til Haydn, dedikeret til Haydn, fordi Haydn havde bidragt ham en forståelse for dette højere element.

Norbert Brainin: Det ligger mig meget på hjerte, jeg har længe båret på det, og det har aldrig rigtig fundet genklang med andre; og den eneste person, som omgående forstod det, var Lyndon LaRouche.

LaRouche: Han demonstrerede noget, som jeg havde som et begreb, men ikke som udtryk. Og det var en ting, at man hørte et begreb, når man hørte noget. Og så dernæst forstå, hvordan man skabte dette udtryk, hvordan man skabte sit eget sind, genererede sit eget sind; det er noget andet. En stor musiker, som har en fornemmelse for motivführung, som han havde, og det vidste jeg på forskellige måder, åbner faktisk, ved at opføre for dig, noget, der kommunikerer denne idé, så man nu ved det.

Brainin: De nuværende Mozart- og Haydn-forskere forstår det overhovedet ikke. De ved, at det eksisterer, og har også skrevet om det, men bortset fra det beskæftiger de sig slet ikke med det.

Kunstnerne: At bringe menneskeheden fremad

Schlanger: Det er frygteligt at se, når professionelle musikere begynder at se det, de laver, som et job, i modsætning til en del af en mission om at bringe disse skønne idéer til folk.

Lipton: Hvorfor udfører man denne profession? Det ansvar, man har over for musik i selv samme øjeblik, som man har påtaget sig dette; det må være et spørgsmål om liv eller død, at udføre denne profession.

Helga: Netop, fordi kunstneren som ingen anden har evnen til bevæge tilhørerne, må denne evne ikke misbruges til lavere

motiver; men snarere, før kunstneren vover at bevæge tilhørerne, må han først have forædlet sig selv til at være det idéelle menneske. Det er jo en stor udfordring, og det betyder, at kunstneren ikke bare kan komme fra sin daglige rutine og pludselig stå foran publikum. Han må derimod være bevidst om sin opgave, og forædle publikum, menneskene. Schiller har hundredevis af gange sagt, at han havde dedikeret alle sine kunstværker med det formål at forædle menneskeheden. Og jeg mener, at vi ikke alene må kæmpe for opførelsen af klassiske værker, men også for, at kunstneren går bag om stykket og fremstiller et kunstværk sådan, som det var tænkt. Kun da kan det have en virkning.

William Warfield: Og jeg så op, og maestroen havde en tåre i øjet, som trillede ned ad kinden, og han sagde, er vi ikke heldige, at vi er musikere? Jeg har aldrig glemt det øjeblik, for han skitserede for os, at den profession, som vi var i, er en profession, som er et kald, som er en kunst, og en profession, som, når man er i den, så er man nærmest Gud, mener jeg, når man opfører; man er et medie for den vidunderlige ting, som vi får fra noget højere og som går igennem os, og gør os til større mennesker, og gør os til medier for at overføre dette til andre mennesker.

Bag noderne

LaRouche: Vi mennesker tror, vi har fem sanser. Faktisk har vi flere. Hvis vi er tilstrækkelig intelligente, lærer vi, hvad nogle af disse kommunikationsformer er. De fleste mennesker er ikke bevidste om dem. De er måske påvirket af dem, men de er faktisk ikke bevidste om dem. De er påvirket af noget, som for dem, bevidst, synes blot at være kaos. Og dog, som Shelley indikerer i de sidste afsnit af sin »Forsvar for poesien«, så kunne dette være det vigtigste af det hele. Og man finder, at i kompositionen af poesi, i kompositionen af musik, er det præcist dette aspekt, af resonans, af genklang, som er den

essentielle kommunikation. Og vi gør det bedst i opførelse af klassisk musik.

En ny, klassisk renæssance for verden

Helga: Nicolaus Cusanus talte om, at overensstemmelse i makrokosmos kun er mulig, hvis alle mikrokosmosser kan udvikle sig. Samfundet af folkeslag må sikre, at ethvert folk, enhver nation, udvikler sit maksimale potentiale, og at det er i alles interesse at hjælpe denne nation, og omvendt. Hvis dette sker på verdensplan i historien, så mener jeg, at vi vil have opfyldt forudsætningerne for at drage fordel af studiet af de mest ophøjede idéer, som menneskeheden hidtil har fostret, og indlede en virkelig kulturel renæssance for hele menneskeheden.

Del III: En tilbagevenden til Verdi-stemningen, A = 432 Hz

– eller en Ny Mørks Tidsalder for musik.

'Det, der står på spil, er den klassiske musiks fremtid'

Liliana Gorini: LaRouche sagde: »Jeg er ligeglad med, om man må tape fagotter og oboer til; man må sænke stemningen af orkestret. I modsat fald vil man ødelægge stemmerne, og hele meningen med operaen vil gå tabt.«

LaRouche: Jeg vidste, hvad der behøvedes, fordi jeg kendte musikken. Jeg vidste, hvad der måtte ske, fordi musikken er baseret på den menneskelige sangstemme.

Gorini: Sjovt nok fandt jeg et brev fra Giuseppe Verdi fra 1884, hvor han skriver nøjagtig det, som LaRouche siger. Han skrev: Der er videnskabelige grunde til, at vi må gå tilbage til det, han kaldte A = 432 Hertz.

LaRouche: De fleste af de førende sangere på det tidspunkt, tilsluttede sig vores forsvar for denne afstemning, imod den højere afstemning, som faktisk er meget ødelæggende.

Gorini: Da hun kom ind, var publikum selvfølgelig meget spændt, da hun var så berømt.

Renate Tebaldi: Jeg kæmper meget for dette spørgsmål, for det er ikke rigtigt for unge sangere, som ikke kan fortsætte fremad med denne høje stemning. Efter års skoling og undervisning, kastes de pludselig ud på operascener, som La Scala i Milano, eller operaen i Wien, hvor de finder en meget høj stemning, og de er fortabt.

Gorini: Det samme skete med Piero Cappuccilli

Cappuccilli: Jeg må sige, at hvis stemningen på Verdis tid var $A = 432$ Hz, og han skrev sine operaer til dette toneleje, var Verdi selvfølgelig en meget intelligent mand, og han kendte stemmerne meget godt, og han skrev for stemmerne. Skal vi give et eksempel?

Gorini: Det bliver i det andet stemmeleje. Stemmens farve er også en anden.

Cappuccilli: Det er en helt anden historie!

Gorini: Det er en af grundene til, at denne kampagne blev støttet, især af Verdi-sangere.

Antonella Banaudi: Jeg må sige, at da jeg prøvede $A = 432$ tonehøjden, var det for mig en behagelig opdagelse. Jeg prøvede Aidas arie, »Oh cieli azzurri«, som normalt er meget vanskelig, eftersom melodistemmen er overalt på sopranens stemmeregister. For mig er det, at gå tilbage til en lavere tonehøjde end den, der er blevet anvendt i de seneste 20-30 år, et spørgsmål om respekt. Respekt for komponistens kunstneriske vilje, for hans idé om farve, om lyd, stemmens lyd, og også respekt for stemmen som instrument.

Lipton: Det var forbløffende, hvor stor forskellen var, og hvor meget mere rund, musikken var med Verdi-stemningen. Dette er måden, disse kompositioner blev komponeret på, og det var meningen, at de skulle være i den stemning. Vore moderne orkestre stemmer hele tiden højere og højere – i Wien har fløjterne været nødt til at høvle noget af deres instrumenter, fordi de ikke kan stemme dem højere. Det er ikke naturligt, og jeg ved, at strengeinstrumenterne lyder mere fremragende, når de stemmes højere, men er det kun storhed, vi søger, eller er det essensen af den måde, musikken blev skrevet på?

Foto: Operasangerinden Antonella Banaudi har holdt flere foredrag på Schiller Instituttets konferencer

Se også: Antonella Banaudi: Skønhed er universets sprog